

എഡിറ്റോറിയൽ

വെൺകൽഭരണി പൊട്ടിക്കുമോ?

“കീഴടങ്ങുവാനും എല്ലാം തകർത്ത് അവിടുത്തേക്കു വേണ്ടി ഒഴുക്കിക്കളയുവാനുമുള്ള മനസ്സ്-അതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗരഭ്യം മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകുന്നത്. അതാണ് മറ്റുള്ളവരെ കർത്താവിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നത്. സുവിശേഷത്തിന്റെ ‘ഹൃദയം’ അതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഓ! ചെലവായി പോകുന്നത് എത്ര അനുഗൃഹീതമായ കാര്യമാണ്! എപ്പോഴും മുന്നോട്ടുമുന്നോട്ടുപോകുവാനാണു നമുക്കിഷ്ടം. പക്ഷേ കർത്താവും നമ്മെ ചിലപ്പോൾ തടവിലാക്കിക്കളയും. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ മിഷനറിയാത്രകളാണ് നമ്മുടെ സ്വപ്നം. എന്നാൽ തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്ഥാനപതികളെ ചങ്ങലയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയാണ് ദൈവം ചെയ്യുന്നത്.”

വാച്ച്മാൻനീ യുടെ ഈ വാക്കുകൾ പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യമായി ഭവിച്ചു. 1938-39 ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടത്തിയ പ്രസംഗപരമ്പരയിലാണ് സുവിശേഷത്തോടൊപ്പം പോകേണ്ട ആ മനോഭാവത്തെക്കുറിച്ച് നീ പറഞ്ഞത്-സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന, ചെലവായിപ്പോകുന്ന, തനിക്കുവിലപ്പെട്ടത് ഒഴിക്കിക്കളയുന്ന മനോഭാവം. പിന്നീട് 1952 ഏപ്രിലിൽ വാച്ച്മാൻനീ ചൈനയിൽ അറസ്റ്റിലായി. 20 വർഷത്തെ ഏകാന്തതടവിന് അദ്ദേഹം വിധിക്കപ്പെട്ടു. “കർത്താവ് പക്ഷേ നമ്മെ തടവിലാക്കിക്കളയും... തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്ഥാനപതികളെ ചങ്ങലയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയാണ് ദൈവം ചെയ്യുന്നത്” എന്നുപറഞ്ഞത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ നിറവേറി. തടവിൽ കിടക്കുമ്പോൾ വിദേശത്തുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതരും സഹപ്രവർത്തകരും ചൈനീസ് ഗവൺമെന്റിന്റെമേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. ഒരു മോചനദ്രവ്യം വാങ്ങി അദ്ദേഹത്തെ സ്വതന്ത്രനായി വിട്ടയക്കാമെന്ന് ഒടുവിൽ ഗവൺമെന്റ് സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ അതിനു തടവുകാരന്റെയും സമ്മതം ആവശ്യമുണ്ട്. പക്ഷേ വാച്ച്മാൻനീ അതിനു തടവുകാരന്റെയും തടവറയിൽത്തന്നെ തന്റെ അവശേഷിച്ച ജീവിതം ചെലവിട്ടു.

“ഹാ! എന്തൊരുസാധ്യതയാണ് അദ്ദേഹം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയത്! തടവറയ്ക്ക് പുറത്തുവന്നിരുന്നെങ്കിൽ കർത്താവിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനു എത്ര പ്രയോജനപ്പെടാമായിരുന്നു! വെറുതേ ജീവിതം തടവറയിൽ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞല്ലോ!” എന്നാണോ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്. എങ്കിൽ ഇതുകൂടികേൾക്കൂ: തനിക്കുവേണ്ടി ചെലവിടുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം മറ്റാർക്കുമല്ല ദൈവത്തിനുതന്നെയാണ്. വാച്ച്മാൻനീയുടെ പ്രസംഗക്കുറിപ്പുകൾ ആധാരമാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം (‘ആത്മീയമനുഷ്യൻ’ ഒഴിച്ചു) എഴുതിപ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ പിന്നീട് ബ്രിട്ടീഷ് മിഷനറി ഡോക്ടർ ആഗസ് ഐ. കിന്നറെ ദൈവം നിയോഗിച്ചു. മോചനദ്രവ്യം നൽകി പുറത്തുവരുമായിരുന്ന ഒരു വാച്ച്മാൻനീയെക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും ലോകമെങ്ങുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് വെല്ലുവിളിയും ആവേശവുമായത് തടവറയിൽത്തന്നെ ഉരുകിത്തീർന്ന നീ യുടെ ജീവിതമായിരുന്നു. ഉവ്വ്, തകർത്തുകളഞ്ഞ ആ ‘വെൺകൽഭരണി’ യിൽനിന്നുള്ള പരിമളം എല്ലായിടത്തും ഇന്നും പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.....തനിക്ക് ഏറെ വിലപ്പെട്ട വെൺകൽഭരണി യേശുവിനോടുള്ള സ്നേഹംമൂലം ഉടച്ചുകളഞ്ഞ സ്ത്രീയുടെ അനുഭവം വ്യാഖ്യാനിച്ച് അതിൽനിന്നു വളരെ വിലപ്പെട്ട ഒരു ക്രിസ്തീയസത്യം പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന വാച്ച്മാൻനീ ആ സത്യത്തിന് സ്വന്തജീവിതംകൊണ്ടുതന്നെ അടിവരയിട്ടത് എത്രമനോഹരമായിരിക്കുന്നു!

നാം എല്ലാവരും വിലപ്പെട്ടതായി കാണുകയും തകർത്തുകളയാതെ സംരക്ഷിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വെൺകൽഭരണിയുണ്ട്. പൂർണ്ണ മനസ്കരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതുലൗകികമായ ഒരു കാര്യമായിരിക്കുകയില്ല. മറിച്ച്, ആത്മീയമായ എന്തെങ്കിലുംതന്നെയായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ശുശ്രൂഷ. തുടക്കത്തിൽ യേശുകർത്താവായിരുന്നു നമുക്കെല്ലാറ്റിനുമെല്ലാം. നമുക്ക് ലഭിച്ച ശുശ്രൂഷ തന്നെ സേവിക്കാനുള്ള പ്രായോഗികമായ ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് കർത്താവിനെക്കാൾ പ്രധാനം ശുശ്രൂഷയായി മാറിയിരിക്കുന്നു! (ശുശ്രൂഷയുടെ കാര്യത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലുമൊന്ന് മാറ്റിനിർത്തപ്പെടുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മുഖം വാടുന്നെങ്കിൽ അതുതെളിയിക്കുന്നത് മറ്റൊന്നാണ്?) എങ്കിൽ ആ വെൺകൽഭരണി തകർത്തുകളഞ്ഞ എല്ലാമവിടുത്തെ പാദത്തിങ്കൽ ഒഴുക്കിക്കളയുമ്പോഴല്ലേ അവിടുത്തെ ഹൃദയം തൃപ്തിപ്പെടുക?

ഉവ്വ്, അതാണു പ്രധാനം-അവിടുത്തേക്ക് തൃപ്തിവരണം. നിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കാൾ നിന്റെ കൂട്ടായ്മയാണ് അവിടുത്തേക്ക് വേണ്ടത്. ഉഴുകയും മേയ്ക്കുകയും ചെയ്തശേഷം വയലിൽനിന്നു വരുന്ന ദാസനോടും അവിടുന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ‘എന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക’ എന്നാണല്ലോ (ലൂക്കോസ് 17:8). പലവിധ പ്രവൃത്തികൾ, വേലകൾ, ശുശ്രൂഷകൾ എന്നിവയിലൂടെ നാം കർത്താവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അത്തരം ശുശ്രൂഷകൾ ചിലപ്പോൾ അവിടുന്നുവേണ്ടെന്നു പറയും. ശുശ്രൂഷകളെക്കാൾ അപ്പുറത്ത് കർത്താവാണോ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥപ്രമോദം എന്നറിയാൻവേണ്ടിയാണ് അങ്ങനെചെയ്യുന്നത്.

ശുശ്രൂഷകളും, പ്രവർത്തനങ്ങളുമെല്ലാമായി നടക്കുമ്പോൾ അതുതന്നെ നമുക്കൊരു തൃപ്തിയും യോഗ്യതാബോധവും (Worthy feeling) നൽകുന്നുണ്ട്. കർത്താവിനായി പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്ന ചിന്തയാൽ നാം നമ്മിൽത്തന്നെ പ്രസാദിക്കുന്ന അവസ്ഥ (റോമർ 15:1). എന്നാൽ കുഞ്ഞാടു മാത്രമാണ് യോഗ്യൻ (Worthy). (വെളിപ്പാട് 5:12). ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ബോധ്യം ലഭിക്കുമ്പോൾ യോഗ്യതാബോധവും സ്വയതൃപ്തിയും നൽകുന്ന ആത്മീയപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വെൺകൽഭരണി തകർത്തും ഞാൻ തനിക്കായി എന്നെത്തന്നെ സസന്തോഷം ചെലവാക്കിക്കളയും. എന്നുപറയുവാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ?

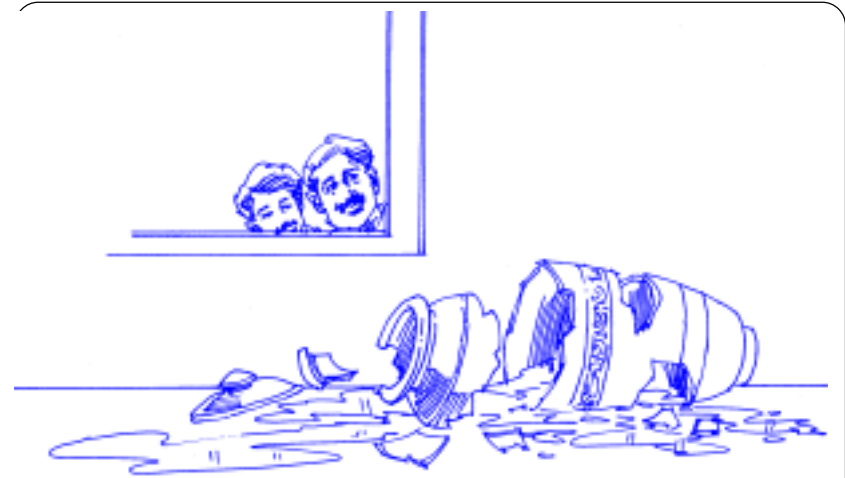
‘ഞാൻ അതിസന്തോഷത്തോടെ.....ചെവിടുകയും ചെലവായിപ്പോവുകയും ചെയ്യും.’ എന്നു പറഞ്ഞത് പൗലോസാണ് (2 കൊരി. 14:15). ചെലവിടുന്നത് താരതമ്യേന എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ സ്വന്തനിലനിൽപ്പ് നഷ്ടപ്പെടുത്തിയും സ്വയംചെലവായിപ്പോകുവാൻ നൂറുകണക്കിന്റെ വഴി അറിഞ്ഞവർക്കു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ.

വാച്ച്മാൻനീ യെപ്പോലെ തടവറയിൽ ജീവിതം ഒഴുക്കിക്കളയുവാനായിരിക്കുകയില്ല നമ്മുടെ വിളി. എന്നാൽ ജീവിതത്തിൽ ദൈവം അനുവദിക്കുന്ന പരിമിതികളുടെ തടവറയിൽ ഒതുങ്ങിനിന്ന് സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുവാനും നൂറുകണക്കിന്റെ മാർഗ്ഗം അറിയുവാനും അങ്ങനെ ദൈവത്തിനു ഒരു സൗരഭ്യവാസനയായി തീരുവാനും നമുക്കു കഴിയും. ക്രിസ്തുവും നമ്മെ സ്നേഹിച്ചുതന്നെത്താൻ ഒഴുക്കിക്കളഞ്ഞു (യെശയ്യാവ് 53:12). തന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നമുക്കും അത് കഴിയുകയില്ലേ? (എഫേ. 5:2).

Handwritten signature of the author.

സുവിശേഷത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം

വാച്ച്മാൻ നീ

എല്ലാം തകർത്ത് അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ഒഴുക്കിക്കളയുവാനുമുള്ള മനസ്സ് - അതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗരഭ്യം മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകുന്നത്. അതാണ് മറ്റുള്ളവരെ കർത്താവിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നത്.

“അവൻ ബെമാന്യയിൽ കുഷ്ഠരോഗിയായ ശിമോന്റെ വീട്ടിൽ പന്തിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ ഒരു വെൺകൽഭരണി വിലയേറിയ സ്വച്ഛജാമാംസിതൈലവുമായി വന്നു ഭരണി പൊട്ടിച്ച് അവന്റെ തലയിൽ ഒഴിച്ചു. അവിടെ ചിലർ തൈലത്തിന്റെ ഈ വെറും ചെലവ് എന്തിന്? ഇതു മൂന്നുറിൽ അധികം വെള്ളിക്കാശിന് വിറ്റ് ദരിദ്രർക്ക് കൊടുപ്പാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവല്ലോ എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളിൽ നീരസപ്പെട്ട് അവളെ ഭേസിച്ചു.

എന്നാൽ യേശു: “ഇവളെ വിടുവിൻ; അവളെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ത്? അവൾ എങ്കൽ നല്ലപ്രവൃത്തിയല്ലോ ചെയ്തത്?..... സുവിശേഷം ലോകത്തിൽ ഒക്കെയും പ്രസംഗിക്കുന്നേടത്തല്ലാം അവൾ ചെയ്തതും അവളുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി പ്രസ്താവിക്കും എന്ന് ഞാൻ സത്യമായിട്ട് നിങ്ങളോട് പറയുന്നു.” (മർക്കോ. 14:3, 6, 9) എന്ന് പറഞ്ഞു.

വിലയേറിയ തൈലക്കൊണ്ട് തന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്ത സംഭവം സുവി

ശേഷത്തോട് ചേർന്നുപോകണമെന്ന് കർത്താവ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. യേശു ചെയ്തതിനോട് ചേർത്ത് മറിയ ചെയ്തതും പ്രസ്താവിക്കപ്പെടണം എന്ന് സാരം. ഇത് കർത്താവ് തന്നെയാണ് അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എന്താണ് ഇതിൽനിന്ന് നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്?

മറിയയുടെ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ പശ്ചാത്തലം നമുക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണ്. ലാസർ ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ട അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പാണ് യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം പന്ത്രണ്ടാം അധ്യായത്തിലെ ഈ സംഭവം* ബേഥാനിയയിലെ ആ കുടുംബം വലിയ ധനികരായിരുന്നില്ല. സഹോദരിമാർതന്നെ വീട്ടിലെ ജോലികൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. വിരുന്നിന്റെ സമയത്ത് 'മാർത്ത ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത്' എന്നു നാം വായിക്കുന്നു. (യോഹന്നാൻ 12: 2, ലൂക്കോസ് 10:40 എന്നീ ഭാഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക) ആ കുടുംബത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓരോ കാശും വിലപ്പെട്ടതാണ്. എങ്കിലും സഹോദരിമാരിൽ ഒരുവൾ, മറിയ, മുന്നൂറുവെള്ളിക്കാശു വിലവരുന്ന സ്വർണ്ണകാമോസിത്തൈലം മുഴുവൻ ഭരണി പൊട്ടിച്ച് കർത്താവിന്റെ തലയിൽ ഒഴിച്ചു. 'ഇതൊരല്പം അധികപ്പറ്റായിപ്പോയി' എന്നാണ് മാനുഷിക യുക്തിബോധം ഈ സംഭവത്തെ വിലയിരുത്തിയത്. അതായത് കർത്താവ് അർഹിക്കുന്നതിലും കൂടുതലാണ് അവിടുത്തേക്കു നൽകിയത് എന്നാണ് ആ ചിന്താഗതി. മറിയയുടെ പ്രവൃത്തി

*'കുഷ്ഠരോഗിയായ ശീമോന്റെ വീട്' ലാസറിന്റേയും മാർത്തയുടേയും മറിയയുടേയും വീടാണെന്ന പൊതുവായ ധാരണയാണ് ലേഖകനും ഇവിടെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. ശീമോനെ മാർത്തയുടേയും മറിയയുടേയും ഒരു ബന്ധുവായും കരുതാറുണ്ട്.

സുവിശേഷം പോകുന്നിടത്തെല്ലാം അതിനെ പിന്തുടരേണ്ടതുണ്ടെന്നു കർത്താവു കല്പിച്ച ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് നാം ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നത്. സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നതിനെത്തുടർന്ന് മറിയയുടെ ഇവിടുത്തെ പ്രവൃത്തിയുടെ അതേ ചുവടുപിടിച്ച് ചിലരു സംഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ് അവിടുന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതായത് ആളുകൾ കർത്താവിന്റെ അടുത്തുവന്നശേഷം തങ്ങളെത്തന്നെ അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കിയെന്നും. ഈ ഫലമാണ് അവിടുന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നത്.

ഒരു വെറും ചെലവാണെന്ന് യൂദാ ഈസ്കര്യോത്ത ആദ്യവും തുടർന്നു മറ്റു ശിഷ്യന്മാരും പരാതിപ്പെട്ടതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്.

വെറും ചെലവ്

“അവിടെ ചിലർ: തൈലത്തിന്റെ ഈ വെറുംചെലവ് എന്തിന്? ഇതു മുന്നൂറിൽ അധികം വെള്ളിക്കാശിനു വിറ്റ് ദരിദ്രന്മാർക്കു കൊടുപ്പാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവല്ലോ എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളിൽ നീരസപ്പെട്ട അവളെ ഭത്സിച്ചു.” (മർക്കോ.14:4,5) ഇവിടുത്തെ ശ്രദ്ധേയമായ വാക്ക് വെറുംചെലവ് എന്നതാണ്. നമുക്ക് അതേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം.

‘വെറുംചെലവ്’ എന്നാലെന്താണ്? ആവശ്യത്തിലേറെ നൽകുന്നതിനെയാണ് പാഴ്ചെലവ് എന്നുപറയുന്നത്. പത്തുപൈസ കൊടുക്കേണ്ടയിടത്ത് പത്തുരുപ നിങ്ങൾ നൽകിയാൽ അതു വെറും പാഴ്ചെലവാണ്. ഒരു ഗ്രാമിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു കിലോഗ്രാം കൊടുത്താലും അത് പാഴ്ചെലവാണെന്നു പറയാം. ഒരു ജോലി തീർക്കാൻ മൂന്നു ദിവസം മതിയെന്നിരിക്കെ അതിന് അഞ്ചു ദിവസം അല്ലെങ്കിൽ ഒരാഴ്ച എടുത്താൽ അതും പാഴാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ വളരെ ചെറിയ ഒരു കാര്യത്തിന്

സ്വാഭാവികമായ ചില കഴിവുകൾ ഉള്ളവർ, ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ചില സമ്പാദ്യങ്ങൾ ഉള്ളവർ; അവരെല്ലാം കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നത് ഒരു നാണക്കേടായി ലോകമനുഷ്യർ കണക്കിടുന്നു. കർത്താവിനായി നൽകാവുന്നതിനേക്കാൾ നല്ല ആളുകളായി ലോകം അവരെ കണക്കാക്കുന്നു. അവരെപ്പറ്റി ‘വെറുതെ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞ എത്രയോ വിലയേറിയ ഒരു ജീവിതം!’ എന്നു ലോകം വേദിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾ വളരെയേറെ നൽകുന്നതാണ് വെറുംചെലവ്. ഒരുവന് അർഹിക്കുന്നതെന്നു കരുതുന്നതിലേറെ അവനു ലഭിച്ചാൽ അതും ധൂർത്താണ്.

പക്ഷേ സുവിശേഷം പോകുന്നിടത്തെല്ലാം അതിനെ പിന്തുടരേണ്ടതുണ്ടെന്നു കർത്താവു കല്പിച്ച ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് നാം ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നതെന്ന് ഓർമ്മിക്കണം. സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നതിനെത്തുടർന്ന് മറിയയുടെ ഇവിടുത്തെ പ്രവൃത്തിയുടെ അതേ ചുവടുപിടിച്ച് ചിലതു സംഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ് അവിടുന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതായത് ആളുകൾ കർത്താവിന്റെ അടുത്തുവന്നശേഷം തങ്ങളെത്തന്നെ അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കിക്കളയണം. ഈ ഫലമാണ് അവിടുന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നത്.

കർത്താവിനുവേണ്ടി പാഴാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നത്തെ നമുക്കു രണ്ടു വീക്ഷണകോണിലൂടെ സമീപിക്കാം - യൂദായുടേയും (യോഹ.12:4-6) മറ്റു ശിഷ്യന്മാരുടേയും (മത്താ. 26:8,9). രണ്ടു വീക്ഷണങ്ങളേയും സമാന്തരമായി അപഗ്രഥിച്ചു പോകാം.

പന്ത്രണ്ടുശിഷ്യന്മാരും മറിയയുടെ പ്രവൃത്തിയെ പാഴ്ചെലവായിത്തന്നെ കണ്ടു. യേശുവിനെ ഒരിക്കലും കർത്താവെന്നു വിളിച്ചിട്ടില്ലാത്ത യൂദായെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ഒഴിക്കുന്നതെല്ലാം വെറും പാഴാണ്. തൈലമല്ല, വെറും വെള്ളം അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചാലും അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അതൊരു ധൂർത്തായിരിക്കും. ഇവിടെ യൂദാ ലോകത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ കർത്താശുശ്രൂഷയും നാം നമ്മെത്തന്നെ അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നൽകുന്നതുമെല്ലാം വെറും പാഴ്ചെലവാണ്. കർത്താവിനെ ലോകം ഒരിക്കലും സ്നേഹിക്കുന്നില്ല; അതിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അവിടുത്തേക്ക് ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി എന്തു നൽകുന്നതും വെറുംചെലവാണ്. ‘അയാൾ ക്രിസ്ത്യാനി അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ലോകത്തിന് അയാൾ ഏതെല്ലാം നിലയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുമായിരുന്നു!’ എന്നിങ്ങനെ പലരും പറയാറുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായ ചില കഴിവുകൾ ഉള്ളവർ, ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ചില സമ്പാദ്യങ്ങൾ ഉള്ളവർ; അവരെല്ലാം കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നത് ഒരു നാണക്കേടായി ലോകമനുഷ്യർ കണക്കിടുന്നു. കർത്താവിനായി നൽകാവുന്നതിനേക്കാൾ നല്ല ആളുകളായി ലോകം അവരെ കണക്കാക്കുന്നു. അവരെപ്പറ്റി ‘വെറുതെ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞ എത്രയോ വിലയേറിയ ഒരു ജീവിതം!’ എന്നു ലോകം വേദിക്കുന്നു.

ഞാൻ വ്യക്തിപരമായ ഒരനുഭവം ഇവിടെ ഓർക്കുകയാണ്. 1929. ഷാങ്ഹായിൽ നിന്ന് ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തപട്ടണത്തിലേക്ക് മടങ്ങിവന്ന കാലം. ആരോഗ്യം തകർന്നു പോയതിനാൽ ഒരു വടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ച് തെരുവിലൂടെ ഏകനായി ഞാൻ നട

ന്നുപോകുകയായിരുന്നു. എന്റെ പഴയ കോളജിലെ ഒരു പ്രൊഫസർ യാദൃച്ഛികമായി എന്നെ കണ്ടുമുട്ടി. അദ്ദേഹം സമീപത്തുള്ള ഒരു ചായക്കടയിലേക്ക് എന്നെ നയിച്ചു. ആ കണ്ണുകൾ എന്നെ അടിച്ചു ഒന്നുഴിഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി “നോക്കൂ നിന്റെ കോളജ് ജീവിത കാലത്ത് ഞങ്ങൾക്കു നിന്നെക്കുറിച്ച് വലിയ പ്രതീക്ഷയാണുണ്ടായിരുന്നത്. നീ എന്തെങ്കിലും വലിയ നേട്ടം കയ്യടക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ ആശിച്ചു. എന്നാൽ ഒടുവിൽ നീ ഈ ഒരു പതനത്തിലായി എന്നാണോ ഇപ്പോൾ എന്നോടു പറയുവാൻ പോകുന്നത്?” നോട്ടത്തേക്കാൾ മുർച്ചയുള്ളവരുകൾ. തുറന്നു പറഞ്ഞാൽ അതുകേട്ടപ്പോൾ സത്യത്തിൽ എനിക്കൊന്നു പൊട്ടിക്കരയുവാനാണ് ആദ്യം തോന്നിയത്. എന്റെ ജോലി, ആരോഗ്യം എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇവിടെ ഇപ്പോഴിതാ എന്നെ നിയമം പഠിപ്പിച്ച പഴയ പ്രൊഫസർ ചോദിക്കുന്നു: “നിനക്ക് ഒരു വിജയവും, ഒരു പുരോഗതിയും, കാണാവുന്ന മട്ടിൽ ഒന്നും, നേടുവാൻ ഇപ്പോഴും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?”

പക്ഷേ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി, എന്റെ മേൽ വസിക്കുന്ന ‘മഹത്വത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ’ പറ്റി എനിക്കു ശരിയായ ബോധ്യം ലഭിച്ചു. കർത്താവിനുവേണ്ടി എന്റെ ജീവിതത്തെ ഒഴുക്കിക്കളയുവാൻ കഴയുന്നുവല്ലോ എന്ന ചിന്ത എന്റെ ആത്മാവിൽ മഹത്വത്തിന്റെ ഒരു വേലിയേറ്റംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. അപ്പോൾ എന്റെമേൽ ആവശിച്ചത് മഹിമയുടെ ആത്മാവുതന്നെയാണ്. എന്റെ പ്രൊഫസറെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നത് വെറും പാഴ്വേലയാണ്. പക്ഷേ സത്യത്തിൽ സുവിശേഷം ഉന്നംവയ്ക്കുന്നത് അതാണ് - അവിടുത്തെ യോഗ്യതയെക്കുറിച്ച് ഒരു ശരി

യായ വിലയിരുത്തലിൽ നമ്മെ കൊണ്ടുവരിക.

യുദായ്ക്ക് അതെല്ലാം അധികപ്പറ്റായിട്ടാണു തോന്നിയത്. “ആ പണം നമുക്കു നല്ല രീതിയിൽ വേറെ ഉപയോഗിക്കാമായിരുന്നു. ധാരാളം ദരിദ്രർ നമ്മുടെയിടയിൽ ഉണ്ടല്ലോ. ആ പണം എന്തുകൊണ്ട് അവരുടെ ഉന്നമനത്തിനും അവരെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പ്രായോഗികമായി സഹായിക്കുന്നതിനും വിനിയോഗിച്ചുകൂടാ? യേശുവിന്റെ പാദത്തിൽ അതു വെറുതേ ഒഴുക്കിക്കളയുന്നതെന്തിന്? (യോഹ. 12:4 - 6) ലോകത്തിന്റെ യുക്തിചിന്ത എപ്പോഴും ഇങ്ങനെയാണ്. “നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന് കുറെക്കൂടി ഭേദപ്പെട്ട ഒരു തൊഴിൽ കണ്ടെത്തിക്കൂടേ? ഇതിനേക്കാൾ കൊള്ളാവുന്ന വല്ലതും നിങ്ങൾക്കു ചെയ്തു കൂടെ? നിങ്ങളെ മുഴുവനായി കർത്താവിനായി ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത് ഇത്തിരി അധികപ്പറ്റാണ്!”

പക്ഷേ കർത്താവ് അതിന് അർഹനാണെങ്കിൽ അതൊരു ധാരാളിത്തവും വെറുംചെലവും ആകുന്നതെങ്ങനെ? അവിടുന്ന് ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടാൻ അർഹനാണ്. ഞാൻ അവിടുത്തെ തടവുകാരനായിരിപ്പാൻ അവിടുത്തേക്കു യോഗ്യതയുണ്ട്. അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ജീവിതം നൽകത്തക്കവണ്ണം അവിടുന്ന് യോഗ്യനാണ്. ഉവ്വ്, അവിടുന്ന് യോഗ്യനാണ്! അതേപ്പറ്റി ലോകം പറയുന്നതൊന്നും എന്നെ അലട്ടാതിരിക്കട്ടെ. കർത്താവ് ചോദിച്ചത് ‘അവളെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ത്?’ എന്നാണ്. അതേ, അഭിപ്രായങ്ങളൊന്നും നമ്മെ അസഹ്യപ്പെടുത്താതിരിക്കട്ടെ. കർത്താവു പറഞ്ഞു: “അതു നല്ല പ്രവൃത്തിയാണ്. ദരിദ്രർക്കു ചെയ്യുന്നതല്ല നല്ല പ്രവൃത്തി. എങ്കിലേക്ക് ചെയ്യുന്നതെല്ലാമാണ് നല്ല പ്രവൃത്തി.” മനുഷ്യർ അവർക്കിഷ്ടമുള്ളതു പറഞ്ഞെന്നിരിക്കും. പക്ഷേ നമുക്ക് ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാം. ഒരിക്കൽ

ലോകത്തിന്റെ യുക്തിചിന്ത എപ്പോഴും ഇങ്ങനെയാണ്. “നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന് കുറെക്കൂടി ഭേദപ്പെട്ട ഒരു തൊഴിൽ കണ്ടെത്തിക്കൂടെ? ഇതിനേക്കാൾ കൊള്ളാവുന്ന വല്ലതും നിങ്ങൾക്കു ചെയ്തു കൂടെ? നിങ്ങളെ മുഴുവനായി കർത്താവിനായി ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത് ഇത്തിരി അധികപ്പറ്റാണ്!” പക്ഷേ കർത്താവ് അതിന് അർഹനാണെങ്കിൽ അതൊരു ധാരാളിത്തവും വെറും ചെലവും ആകുന്നതെങ്ങനെ?

നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ യേശുവിന്റെ യഥാർത്ഥമായ യോഗ്യത കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവിടുത്തേക്കു നൽകുവാൻ കഴിയാതവണ്ണം വിലപിടിപ്പുള്ള ഒന്നും നമുക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

യുദായെപ്പറ്റി ഇത്രയും ചിന്തിച്ചിട്ട് നമുക്ക് മറ്റു ശിഷ്യന്മാരുടെ മനോഭാവം കൂടി പരിശോധിക്കാം. കാരണം യുദായുടെ പ്രതികരണത്തെക്കാൾ മറ്റു ശിഷ്യന്മാരുടെ മനോഭാവമാണ് നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ പ്രസക്തം. ലോകം എന്തു പറയുന്നുവെന്നത് നാം ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. അവർ പറയുന്നതു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ നമ്മെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കേണ്ട മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറയുന്ന അഭിപ്രായത്തിനു നാം കൂടുതൽ വില കല്പിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ നാം ഇവിടെ കാണുന്നത് മറ്റു ശിഷ്യന്മാരും യുദായുടെ അതേ അഭിപ്രായമാണ് പറഞ്ഞത് എന്നാണ്! അഭിപ്രായം പറയുക മാത്രമല്ല അവർ ആകെ കലങ്ങിപ്പോയി. “ശിഷ്യന്മാർ അതുകണ്ടിട്ടു മുഷിഞ്ഞു: ഈ വെറുംചെലവ് എന്തിന്? ഇതു വളരെ വിലയ്ക്കുവിറ്റ് ദരിദ്രന്മാർക്കു കൊടുക്കാമായിരുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു” (മത്ത. 26:8,9).

‘എത്രയും കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് പരമജ്ഞാൻ 2007

മാവധി നേടുക’ എന്ന മനോഭാവം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിലും കാണാം. എന്നാൽ ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്ന കാഴ്ചപ്പാട് അതിലും ആഴമുള്ളതാണ് ഉദാഹരണത്തിന്, നിങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെ വെറുതെയിരുന്ന് ജീവിതം പാഴാക്കുകയാണെന്ന് കുറ്റപ്പെടുത്തുന്ന ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? അവർ ഇപ്രകാരമായിരിക്കും പറയുന്നത്: “ഈ മട്ടിലോ ആ മട്ടിലോ ഉള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകേണ്ടവരാണിവർ. ഇത്തരത്തിലോ അത്തരത്തിലോ ഉള്ള ആളുകളെ സഹായിപ്പാനും അവർക്കു കഴിയും. എന്നിട്ടും ഇവരെന്താണ് ഒട്ടും പ്രവർത്തനോന്മുഖരാകാത്തത്?” ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ അവരുടെ മുഴുവൻ ഊന്നലും ‘ഉപയോഗിക്കപ്പെടുക’ എന്നതിലാണ്. അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നിടത്തോളം എല്ലാം പരമാവധി ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

കർത്താവിന്റെ പ്രിയ ദാസന്മാരിൽ ചിലരെക്കുറിച്ചും അവർക്ക് ഈ മട്ടിലുള്ള ‘ഭാരം’ ഉണ്ട്-അവർ വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നില്ല. ഇപ്പോഴായിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ചില വൃത്തങ്ങളിൽ ചെന്നാൽ കൂടുതൽ അംഗീകാരവും പ്രാമുഖ്യവും അവിടെ നേടിയാൽ ഇപ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ എത്രയോ കൂടുതൽ അവർക്കു പ്രവർത്തിക്കാമായിരുന്നു. ഏതെല്ലാം നിലകളിൽ പ്രയോജനപ്പെടാമായിരുന്നു....ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ ചിന്ത.

എനിക്കു വളരെ പ്രചോദനം നൽകിയിട്ടുള്ള-അതീവദൈവഭക്തയായ ഒരു സഹോദരിയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പലയിടത്തും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് അടുത്തു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നകാലത്ത് കർത്താവിനാൽ അവർ യഥാർത്ഥമായും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞങ്ങളിൽ പലർക്കും അത് അത്രത്തോളം ബോധ്യമായിരുന്നില്ല. അതു

കൊണ്ട് അവരെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ഭാരം അവർ വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു. മിക്കപ്പോഴും ഞാൻ എന്നോടുകൂടെ പഠിക്കുകയോ വലിയ യോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയോ പുറത്ത് എവിടെയെങ്കിലും പോയി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്തുകൂടെ? ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽ ഒരുങ്ങി അവർ ജീവിതം പാഴാക്കുകയാണ്. ഒന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ അവരെ കാണാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ ഇക്കാര്യം ഞാൻ ശക്തമായി അവരോടു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. “കർത്താവിനെ നിങ്ങളെപ്പോലെ അറിയുന്ന ആളുകൾ വേറെ ഇല്ല. വേദപുസ്തകവും ഏറ്റവും പ്രായോഗികമായ വിധത്തിൽ നിങ്ങൾക്കറിയാം. നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ? എന്തുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത്? വെറുതെ ഇവിടുന്ന് ഒന്നും ചെയ്യാതെ സമയവും ഊർജ്ജവും പണവും എല്ലാം നിങ്ങൾ പാഴാക്കിക്കളയുകയാണ്.”

ഇല്ല, സഹോദരന്മാരേ, ആ പറഞ്ഞത് ശരിയായിരുന്നില്ല. കർത്താവിനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രാഥമികമായും വേണ്ടത് അതല്ല. തീർച്ചയായും ഞാനും നിങ്ങളും ഉപയോഗിക്കപ്പെടണം എന്നതാണ് കർത്താവിന്റെ ആഗ്രഹം എന്നെനിക്കറിയാം. ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വാദിക്കുകയോ ലോകത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളോട് അലസതകാട്ടുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കുകയോ ആണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതേ. ‘ഭൂലോകം ഒക്കെയും സുവിശേഷം അറിയിക്കണ’ മെന്ന് യേശുതന്നെയാണ് പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇതൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിലും ഊന്നൽ ഏതിലായിരിക്കണം എന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ് 2007

ബൈബിളിലെ മറിയമയുടെ പ്രവൃത്തിയെ അംഗീകരിച്ചതിലൂടെ കർത്താവ് എല്ലാ ശുശ്രൂഷകളുടെയും ആധാരമായിരുന്നില്ല. അതിനാണ്: നിങ്ങൾക്കുള്ളതല്ലാത്തതും അവിടുത്തെക്കുവേണ്ടി ഒഴുക്കിക്കളയുക. നിങ്ങളുടെ സ്വയത്തപ്പോലും എല്ലാം അവകലേക്ക്. തുടർന്ന് അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുന്നതു മാത്രം ചെയ്യുക. അതു മതി. ‘ദരിദ്രർ’ക്കു സഹായം ലഭിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതു പ്രാഥമികമായ ചോദ്യം. അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യം ഇതാണ്: കർത്താവിന് തൃപ്തിയായോ?

മായ ചോദ്യം. ഇന്നു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ കർത്താവ് ആ സഹോദരിയെ എത്രഫലപ്രദമായി അന്ന് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നു സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളിൽ പലരുടേയും ചെറുപ്പകാലത്ത് ഞങ്ങളോടു നിരന്തരം സംസാരിക്കാൻ സമയം ചെലവഴിച്ച ആ സഹോദരി സത്യത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ പരിശീലനക്കളരിയിലെ അധ്യാപികയായിരുന്നു. അവർക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തോടു വേണ്ടവിധത്തിൽ നന്ദി പറയാൻ എനിക്ക് ഇനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

അപ്പോൾ ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള രഹസ്യം എന്താണ്? ബൈബിളിലെ മറിയമയുടെ പ്രവൃത്തിയെ അംഗീകരിച്ചതിലൂടെ കർത്താവ് എല്ലാ ശുശ്രൂഷകളുടെയും ആധാരമായിരുന്നില്ല. അതിനാണ്: നിങ്ങൾക്കുള്ളതല്ലാത്തതും അവിടുത്തെക്കുവേണ്ടി ഒഴുക്കിക്കളയുക. നിങ്ങളുടെ സ്വയത്തപ്പോലും എല്ലാം അവകലേക്ക്. തുടർന്ന് അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുന്നതു മാത്രം ചെയ്യുക. അതു മതി. ‘ദരിദ്രർ’ക്കു സഹായം ലഭിച്ചോ ഇല്ലയോ

നിരവധി സുവിശേഷയോഗങ്ങൾ, മീറ്റിംഗുകൾ, പ്രവർത്തനങ്ങൾ - ഇവയിലെല്ലാം മുഴുകി നാം പരമാവധി ‘പ്രയോജനപ്പെട്ടു’ എന്നു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ അവിടുത്തെക്കുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ നിരന്തരപ്രവർത്തനങ്ങളിലല്ല കർത്താവ് ഏറെ തല്പരനായിരിക്കുന്നത്. കർത്താവ് ഒരു സമയത്തേക്ക് ആ പ്രവർത്തനങ്ങൾപോലും വേണ്ടെന്നുവെച്ചേക്കാം. പ്രവർത്തനങ്ങളാണോ അതോ അതിനപ്പുറത്തു കർത്താവുതന്നെയാണോ നമ്മെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നറിയാനനുവേണ്ടിയാണ്.

എന്നുള്ളതല്ല പ്രാഥമികമായ ചോദ്യം. അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യം ഇതാണ്: കർത്താവിന് തൃപ്തിയായോ?

നിരവധി സുവിശേഷയോഗങ്ങൾ, മീറ്റിംഗുകൾ, പ്രവർത്തനങ്ങൾ - ഇവയിലെല്ലാം മുഴുകി നാം പരമാവധി ‘പ്രയോജനപ്പെട്ടു’ എന്നു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ അവിടുത്തെക്കുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ നിരന്തരപ്രവർത്തനങ്ങളിലല്ല കർത്താവ് ഏറെ തല്പരനായിരിക്കുന്നത്. അതല്ല അവിടുത്തെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം. പ്രകടമായ ഫലങ്ങൾവെച്ചല്ല കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ളതല്ല. അവിടുത്തെ പാദപീഠത്തിലുള്ള നമ്മുടെ സ്ഥാനവും അവിടുത്തെ ശിരസ്സിൽ നാം എന്താണ് ഒഴിക്കുന്നതെന്നതുമാണ് പ്രാഥമികമായ കാര്യം. നമ്മുടെ കൈയിലുള്ള വെൺകൽഭരണി എന്താണ്? നമുക്ക് ഏറ്റവും വിലയേറിയത്? ലോകത്തിലേറ്റവും നമുക്കു പ്രിയപ്പെട്ടത്? അതേ, ഞാൻ പറയട്ടെ. ക്രൂശുതന്നെ നമ്മിൽ സൂഷ്മിച്ച ഒരു ജീവന്റെ കവിഞ്ഞൊഴുക്കാണ് നമുക്കു പ്രധാനം. അതുപോലും നാം കർത്താവിങ്കൽ അർപ്പിക്കണം. പലർക്കും, കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടവർക്കുപോലും, അതൊരു വെറും ചെലവായി മാറുന്നു 2007

തോന്നാം. പക്ഷേ അവിടുന്ന് എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യം അതാണ്. നിരന്തരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ അവിടുത്തെക്ക് അർപ്പിക്കുന്നതാണ് മിക്കപ്പോഴും നടക്കുന്നത്. എന്നാൽ കർത്താവ് ഒരു സമയത്തേക്ക് ആ പ്രവർത്തനങ്ങൾപോലും വേണ്ടെന്നുവെച്ചേക്കാം. പ്രവർത്തനങ്ങളാണോ അതോ അതിനപ്പുറത്തു കർത്താവുതന്നെയാണോ നമ്മെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നറിയുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്.

അവിടുത്തെ സന്തോഷത്തിനു ശുശ്രൂഷിക്കുക

“സുവിശേഷം ലോകത്തിൽ ഒക്കെയും പ്രസംഗിക്കുന്നേടത്തെല്ലാം അവർ ചെയ്തതും അവരുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി പ്രസ്താവിക്കും എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു” (മർക്കോ. 14:9)

എന്തുകൊണ്ടാണ് കർത്താവ് ഇതു പറഞ്ഞത്? സുവിശേഷത്തിലൂടെ ഇതാണ് സൂഷ്മപ്പെടുത്തേണ്ടത് എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് കർത്താവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. സുവിശേഷം ഇതിനുവേണ്ടിയാണ്. അതു കേവലം പാപികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻവേണ്ടിയുള്ളതല്ല. പാപികൾക്കു തൃപ്തിയുണ്ടാകും. ദൈവത്തിനു മഹത്വം! എന്നാൽ അവരുടെ തൃപ്തി സുവിശേഷത്തിന്റെ അനുഗൃഹീതമായ ഒരു ഉപജ്ഞാപനമാത്രമാണ്. അല്ലാതെ അതിന്റെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യമല്ല. കർത്താവിനു തൃപ്തി വരണം എന്നതാണ് സുവിശേഷത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം.

ഞാൻ ചിലപ്പോൾ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്, നാം പാപികളുടെ നന്മയ്ക്കാണ് മുഴുവൻ ഊന്നലും നൽകാറുള്ളത്. തന്റെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് കർത്താവിനുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിനെ നാം കാണാറില്ല. സുവിശേഷം ഇല്ലെങ്കിൽ പാപികൾക്ക് എന്തു സംഭവിക്കും എന്നാണ് നമ്മുടെ ചിന്ത.

(ശേഷം പേജ് 30 ൽ)

ദൈവത്തിന്റെ സമയം ഏറ്റവും നല്ല സമയം

സാക്പുന്നൻ

“എല്ലാറ്റിനും ഓരോ സമയമുണ്ട്; ആകാശത്തിനുകീഴിലുള്ള ഓരോ കാര്യത്തിനും ഓരോ കാലമുണ്ട്.” (സഭാപ്രസംഗി 3:1)

ആദാമിന്റെ വീഴ്ച മുതൽ മനുഷ്യൻ രക്ഷ ആവശ്യമുള്ളവനായിരുന്നെങ്കിലും ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ 4000 വർഷങ്ങൾ കാത്തിരുന്നു, മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കായി ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവരുവാൻ. എന്നാൽ അവിടുന്ന് തക്കസമയത്തുതന്നെയാണ് വന്നത് (ഗലാ.

4:4). ഭൂമിയിലേക്ക് വന്നതിനുശേഷവും 30 വർഷങ്ങൾ അവിടുന്ന് നസറേത്തിൽ ‘തന്റെ നാഴിക സമാഗതമാകുവാനായി’ കാത്തിരുന്നു (യോഹ 2:4) അതിനുശേഷമാണ് യേശു തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ തുടങ്ങിയത്.

നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓരോ ശുശ്രൂഷയ്ക്കും ഒരു ‘തക്കസമയം’ ഉണ്ട്. 1945 ആയപ്പോഴേക്കും ഞാൻ ഇൻഡ്യയിലെ മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ദൈവവചനം പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മിസോറാമിൽ

ഐസ്വാളിലുള്ള ഒരു സുവിശേഷവിഹിതസഭ 1995 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ മിസോറാമിൽ ക്രിസ്തീയസന്ദേശം എത്തിയതിന്റെ നൂറാം വാർഷികം പ്രമാണിച്ച് ചില പ്രത്യേക

യോഗങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ മഹായോഗങ്ങൾക്കായി ഒരു പ്രസംഗകനെ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ സംഘാടകരോട് അവർ ആദരിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യക്തി പറഞ്ഞത് പൂർണ്ണമായ ദൈവികസത്യങ്ങൾ കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ ക്ഷണിക്കണം

എന്നായിരുന്നു! അവർ എന്നെ ക്ഷണിക്കുകയും ഞാൻ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് മിസോറാമിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത സഭയുടെ നേതാക്കന്മാർ പലവർഷങ്ങൾമുമ്പ് തന്നെ എന്നെ ക്ഷണിക്കുവാൻ തത്പരരായിരുന്നെങ്കിലും, ഞാൻ ദുരുപദേശം പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ് ആരോ മുന്നറിയിപ്പുനൽകിയതിനാൽ നേരത്തേ ക്ഷണിക്കാതെ പോയതാണ്.

ഞാൻ ഐസ്വാളിൽ എത്തിയപ്പോൾ ശക്തമായി മഴപെയ്തുകൊണ്ടി

രുന്നിരുന്നെങ്കിലും ഏഴുദിവസവും തെളിഞ്ഞ കാലാവസ്ഥയായിരുന്നു. ഇത് ദൈവത്തിന്റെ ഇടപെടൽ ആയിരുന്നു എന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ മീറ്റിംഗ് കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേന്ന് വീണ്ടും ശക്തമായി മഴപെയ്യാൻ തുടങ്ങി. കൂടാതെ മീറ്റിംഗുകൾ തീർന്നശേഷം ഐസ്വാളിൽ രണ്ടുദിവസത്തെ പൊതുപണിമുടക്കും ഉണ്ടായി. പട്ടണത്തിലെ ജനജീവിതം സ്തംഭിപ്പിച്ച രണ്ടുദിവസങ്ങൾ! എന്നാൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കപ്പെടേണ്ടതിനായി ദൈവം പ്രകൃതി ശക്തികളേയും മത്സരത്തിന്റെ ശക്തികളേയും ഏഴുദിവസവും നിയന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു.

രിക്കുകയായിരുന്നു. 3000 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മഴ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനായി കർത്താവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ട ഏലിയാവിനെ ഞാൻ ഓർത്തു. അടുത്ത ഏഴുദിവസങ്ങളിൽ ഈ പ്രദേശത്ത് മഴ ഉണ്ടാകാതിരിക്കേണ്ടതിനായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ജനം വചനം കേൾക്കാൻ കടന്നുവരേണ്ടതിന് മഴതടസ്സമാകരുതല്ലോ. ബാലിന്റെ പ്രവാചകന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുകയും ഞാൻ ഒരു കള്ളപ്രവാചകനാണെന്ന് കരുതുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ ദാസനാണെന്ന് അറിയട്ടെ എന്നും കൂടെ ഏലിയാവിനെപ്പോലെ ഞാനും പ്രാർത്ഥിച്ചു. (1 രാജാ. 18:36). എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

ദൈവം എന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകി. ആദ്യദിവസം വൈകുന്നേരം സമ്മേളനം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ്തന്നെ മഴപൂർണ്ണമായും നിലച്ചു. ഏഴുദിവസവും തുടർമാനമായി തെളിഞ്ഞ കാലാവസ്ഥയിൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുവാൻ ദൈവം ഇടയാക്കി.

മീറ്റിംഗുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത്ഭുജുൺ 2007

തകരമായ ഒരു കഥ ഞാൻ കേൾക്കാൻ ഇടയായി. ഞാൻ പ്രസംഗിച്ച പ്രത്യേകമീറ്റിംഗുകൾ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് തുടർച്ചയായി ഏഴുദിവസം ഐസ്വാളിൽ മഴപെയ്തിരുന്നു. സഭയിലെ മുപ്പന്മാർ തോരാത്തമഴകണ്ടപ്പോൾ അവർ തെറ്റായപ്രസംഗകനെയാണ് ക്ഷണിച്ചതെന്നുള്ള സന്ദേശം ദൈവം നൽകുകയായോ എന്ന് സംശയിച്ചുപോയി. മീറ്റിംഗുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സഭയിലെ മുതിർന്നശുശ്രൂഷകൻ എന്നോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. മീറ്റിംഗ് തുടങ്ങുന്ന ദിവസം രാവിലത്തെ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽ അദ്ദേഹം പരസ്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി, “ദൈവമേ, സാക്പുന്നൻ ഞങ്ങളുടെ മീറ്റിംഗുകളിൽ പ്രസംഗിക്കാനായി അങ്ങ് തെരഞ്ഞെടുത്ത ദൈവദാസനാണെങ്കിൽ ആദ്യദിവസത്തെ മീറ്റിംഗിനുമുമ്പ് മഴനിർത്തി ഞങ്ങൾക്ക് തെളിഞ്ഞകാലാവസ്ഥ നൽകേണമേ. ഇത് ഒരു അടയാളമായി ഞങ്ങൾ അങ്ങയോട് ചോദിക്കുന്നു.”

അവിടെയുള്ള വിശ്വാസികൾക്ക് ദൈവം അവർ ചോദിച്ച അടയാളവും അതിലധികവും നൽകി. മീറ്റിംഗ് നടന്ന ഏഴുദിവസവും തെളിഞ്ഞ കാലാവസ്ഥയായിരുന്നു. ഇത് ദൈവത്തിന്റെ ഇടപെടൽ ആയിരുന്നു എന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ മീറ്റിംഗ് കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേന്ന് വീണ്ടും ശക്തമായി മഴപെയ്യാൻ തുടങ്ങി. കൂടാതെ മീറ്റിംഗുകൾ തീർന്നശേഷം ഐസ്വാളിൽ രണ്ടുദിവസത്തെ പൊതുപണിമുടക്കും ഉണ്ടായി. പട്ടണത്തിലെ ജനജീവിതം സ്തംഭിപ്പിച്ച രണ്ടുദിവസങ്ങൾ! എന്നാൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കപ്പെടേണ്ടതിനായി ദൈവം പ്രകൃതി ശക്തികളേയും മത്സരത്തിന്റെ ശക്തികളേയും ഏഴുദിവസവും നിയന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു.

‘ക്രിസ്തുവിലുള്ള സമ്പൂർണ്ണസാതന്ത്ര്യം’ ‘യഥാർത്ഥശിഷ്യത്വം’ എന്നീ

വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഞാൻ 15 സന്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയുണ്ടായി. പ്രകൃതിയുടെ മഴ ഇല്ലായിരുന്ന ആ ഏഴുദിനങ്ങൾ ആത്മമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആദ്യമീറ്റിംഗിൽ ഏതാണ്ട് 600 പേർ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവസാനദിവസം ആയപ്പോഴേക്കും എണ്ണം 1200 ഉം ആയിരുന്നു. സമ്മേളനം നടന്ന ഹാളിനുവെളിയിൽ തെരുവിൽ നിരവധിപേർ നിന്നുകൊണ്ട് വചനം കേട്ടു. പരിശുദ്ധാത്മാവ് അതിശക്തമായി പ്രവർത്തിച്ചു. ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു ദിവസങ്ങളിൽ അനുതാപപൂർവ്വം കർത്തൃസന്നിധിയിൽ സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും, ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും, പരിശുദ്ധാത്മസന്നാനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും ദൈവസന്നിധിയിൽ എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കുവാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. നൂറുകണക്കിന് ആളുകൾ എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കുകയും ഞാൻ അവർക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. കർത്താവ് ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെ സഭാനേതാക്കൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ പഞ്ചസാരയിൽ പൊതിഞ്ഞ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടിരുന്ന അവർ മായംചേർക്കാതെ നിർമ്മലമായ ദൈവവചനം ആദ്യമായിട്ടാണ് കേൾക്കുന്നത് എന്ന അവരിൽ ഒരാൾ എന്നോട് പറഞ്ഞു. ഏലിയാവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രാർത്ഥന ഞാൻ എന്തുകൊണ്ടാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചതെന്ന് അപ്പോഴാണ് എനിക്ക് മനസ്സിലായത്. ദൈവം ആ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉത്തരം അരുളി.

നേരത്തേ എന്നെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം എന്ന് പ്രസ്തുതസഭാനേതാക്കന്മാർക്ക് മുന്നറിയിപ്പ് ലഭിക്കാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചതിന്റെ കാരണവും അപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സിലായി. അത്തരം ഒരു മുന്നറിയിപ്പ് കിട്ടിയിരുന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ 10 വർഷം മുമ്പേ അവർ എന്നെ പ്രസംഗിക്കാൻ ക്ഷണി

ക്കുമായിരുന്നു. ജനഹൃദയങ്ങൾ ദൈവവചനത്തിനായി ഒരുക്കപ്പെടാത്ത ഒരു കാലത്തായിരുന്നെന്നേ ഞാൻ പ്രസംഗിക്കുമായിരുന്നെന്ന്. അപ്പോൾ എന്റെ പ്രയത്നം പാഴായിപ്പോയെന്നെ. ഈകാര്യം മുന്നേ കണ്ടെങ്കിലും സഭാനേതാക്കന്മാർ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടാൻ അനുവദിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന മണ്ണ് തയ്യാറായപ്പോൾ, അവർ മുൻവിധികൾ വെടിഞ്ഞ് എന്നെ ക്ഷണിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആലോചനയും വിളംബരം ചെയ്യാൻ ശരിയായ സമയം. ഇതേ വിധത്തിൽ ദൈവം മറ്റു പലയിടങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പൂർണ്ണസുവിശേഷം എല്ലാവരും കേൾക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ഓരോരുത്തരുടെയും ഹൃദയം അതിനായി ഒരുക്കപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാകുന്നു. വചനമാകുന്ന വിത്ത് വിതയ്ക്കപ്പെടാൻ ഹൃദയത്തിന്റെ നിലം ഉഴുതുമറിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവിടുത്തെ സമ്പൂർണ്ണസത്യം ശ്രവിക്കുവാൻ ഒരു ജനസമൂഹം എപ്പോഴാണ് ഒരുക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് ദൈവം മാത്രം അറിയുന്നു. നാം ദൈവഹിതത്തിൽ ജീവിക്കാൻ അവിടുന്ന് അത്തരം ആളുകളുടെ അടുത്തേക്ക് തക്കസമയത്തു തന്നെ നമ്മെ അയയ്ക്കും. ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ തികവുള്ളത്! നമ്മുടെ എല്ലാ ചലനങ്ങളിലും ദൈവത്തിന്റെ സമയം ഹൃദയപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും, എതിർപ്പുകൾക്കു വേണ്ടിപ്പോലും നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയത്രേ ഉത്തമം. എതിർപ്പുകൾപോലും ദൈവഹിതം നിറവേറാൻ മുഖാന്തിരമായിത്തീരാം. സാത്താന്റെ പ്രവൃത്തികളെപ്പോലും ദൈവം തിരുഹിതത്തിന്റെ നിറവേലിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. അങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും സാത്താനെ ദൈവം വിഡ്ഢിയാക്കുന്നു.

ഹല്ലേലൂയ്യാ!!

അലക്സാണ്ടർ ഡഫ്: വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സുവിശേഷീകരണം

മാത്യു ജോർജ്ജ്

ചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്‌ലന്റ് ആദ്യമായി ഭാരതത്തിലേക്ക് അയച്ച ക്രിസ്തീയമിഷനറിയായിരുന്നു അലക്സാണ്ടർ ഡഫ്. സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും പിന്നോക്കജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം മിഷനറിപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ബംഗാളിലെ ഉന്നതശ്രേണിയിലുള്ളവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം എത്തിക്കാനായി ഒരു പുരുഷാ യുസ്താമുഴുവൻ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് സുവിശേഷീകരണത്തിനായി ഒരു നൂതനസരണി വെട്ടിത്തെളിക്കുകയായിരുന്നു.

സ്കോട്ട്‌ലന്റിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്തുള്ള പെർത്ത്‌ഷെയറിൽ 1806 ഏപ്രിൽ മാസം 15-ാം തീയതി അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് ഭൂജാതനായി. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നാട്ടിൻപുറത്തെ സ്കൂളിലായിരുന്നു. ഉപരിപഠനത്തിനായി സെന്റ് ആൻഡ്രൂസ് സർവ്വകലാശാലയിലേക്ക് പോയി. 1829 ൽ കേവലം 23 വയസ്സ് മാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ ചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്‌ലന്റിന്റെ ഭാരതത്തിലേക്കുള്ള ആദ്യമിഷനറിയായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. തുടക്കത്തിൽ തന്നെ തിരിച്ചടികൾ നേരിടേണ്ടിവന്ന ഈ യുവമിഷനറി പ്രതിസന്ധികളുടെ മുമ്പിൽ പതറിയില്ല. ഇൻഡ്യയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യം കപ്പൽച്ചേരത്തിൽ അകപ്പെട്ടു. വായനയിലും ഗവേഷണത്തിലും ഹൃദയംവ

ച്ചിരുന്ന അലക്സാണ്ടർ ഡഫിന് തന്റെ പുസ്തകശേഖരം മുഴുവൻ കടലിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടത് ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെത്തിയ ഡഫ് തന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന പദ്ധതി ഒട്ടും വൈകാതെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കി. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തോടും ആശയങ്ങളോടും ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിയിരുന്ന ഭാരതത്തിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരെ ആംഗലഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രവും സാഹിത്യവും അഭ്യസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ആദ്യപടി. പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി ഇംഗ്ലീഷ് ബൈബിളും പഠിപ്പിക്കുകവഴി ക്രിസ്തീയമൂല്യങ്ങൾ ഭാരതമണ്ണിൽ വേരൂന്നും എന്ന് ഡഫ് ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചു. ഈ വിഷയത്തിൽ മിഷനറിമാരും ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസചിന്തകന്മാരും ഡഫിനെ വിമർശിച്ചുവെങ്കിലും രണ്ട് പ്രശസ്തവ്യക്തികളുടെ പിന്തുണ അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് ഉറപ്പാക്കി. വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയ മിഷനറിവീരനായ വിലും കേരിയും, സാമൂഹികപരിഷ്കർത്താവായ രാജാ റാം മോഹൻ റോയിയും ആയിരുന്നു ആ രണ്ടുപേർ. റാം മോഹൻ റോയി വളരെ സ്വാധീനശക്തിയുള്ള ഒരു നേതാവായിരുന്നതിനാൽ ഡഫിന് പല വാതിലുകളും തുറന്നുകിട്ടി. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ആകാതെ ബൈബിൾ നന്നായി വായിച്ചു ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന മോഹൻ റോയി ഡഫിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെയും തുറന്നമനസ്സോടെ ബൈബിൾ വായി

ക്കാനും സ്വയം വിലയിരുത്താനും ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ചുരുങ്ങിയ മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഡഫ് തന്റെ സ്കൂൾ തുടങ്ങി. കേവലം അഞ്ച് വിദ്യാർത്ഥികളുമായി ഒരു ആൽമരത്തിന്റെ തണലിലായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ക്ലാസ്സുകൾ. ഡഫിന്റെ സ്കൂളിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രുതി പെട്ടെന്നാണ് പരന്നത്. ആ ആഴ്ച അവസാനിക്കുമ്പോൾ മൂന്നുവിലയികും കുട്ടികൾ വിദ്യാർത്ഥികളായി സ്കൂളിൽ ചേരാൻ എത്തിയിരുന്നു. സുവിശേഷസന്ദേശം പരക്കുന്നതിൽ അത്രയ്ക്ക് വിജയമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും തുടക്കത്തിൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം പരക്കുന്നത് ഒരു വലിയ ചുവട് വെച്ചായിരുന്നു. മൂന്നുവർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അദ്ദേഹം നാല് ക്രിസ്തുശിഷ്യരെ സ്നാനപ്പെടുത്തി. സ്കൂളിലെ അംഗസംഖ്യ നോക്കുമ്പോൾ ഈ നാലുപേർ വളരെ ചെറിയ സംഖ്യ ആയിരുന്നെങ്കിലും അവരുടെ മാനസാന്തരം ചുറ്റുപാടും വലിയ അസന്മതയുളവാക്കി. മറ്റ് വിദ്യാർത്ഥികളെല്ലാം സ്കൂൾ വിട്ടുപോയി. ഡഫിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവതാളത്തിലായി. എന്നാൽ ക്രമേണ വിദ്യാർത്ഥികൾ മടങ്ങിവന്നു. ഒരു ദശകം പൂർത്തിയായപ്പോൾ സ്കൂളിലെ അംഗസംഖ്യ ശരാശരി 800 ആയി ഉയർന്നിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ഉന്നതജാതിയിൽപ്പെട്ട പെൺകുട്ടികൾക്കുമാത്രമായി അദ്ദേഹം തുടങ്ങിയ സ്കൂളും വളരെ വിജയകരമായിരുന്നു.

ഡഫിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിമർശിച്ചിരുന്നവർ പറഞ്ഞത്, ബഹുഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളും പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം വന്നവരാണെന്നും, അത്തരം ആയിരക്കണക്കിന് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കേവലം മുപ്പത്തി മൂന്ന് പേർ മാത്രമാണ് ക്രിസ്തീയസ്നാനം സ്വീകരിച്ച് ക്രിസ്തുശിഷ്യരായിത്തീർന്നത് എന്നുമാണ്. ഈ മുപ്പത്തിമൂന്നുപേരിൽ മിക്കവരും അത്യധികം സ്വാധീനശക്തി

സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും പിന്നോക്ക ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം മിഷനറിപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ബംഗാളിലെ ഉന്നതശ്രേണിയിലുള്ളവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം എത്തിക്കാനായി ഒരു പുരുഷാധ്യസ്ഥമുഴുവൻ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് സുവിശേഷീകരണത്തിനായി ഒരു നൂതന സരണി വെട്ടിത്തെളിക്കുകയായിരുന്നു.

യുള്ള ഉന്നതകുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവർ ആയിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ മാനസാന്തരം സമൂഹത്തിൽ ചലനങ്ങൾ ഉളവാക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു എന്നുവസ്തുത വിമർശകർ മറന്നുപോയി. ഇവരിൽ ചിലർ മിഷനറിമാരായും സഭാശുശ്രൂഷകരായും തീർന്നപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ അറിയപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തീയസാക്ഷികളായി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി ബൈബിൾ പഠിപ്പിച്ചത് ആയിരക്കണക്കിന് യുവഹൃദയങ്ങളെ ഏതൊരളവിൽ സ്വാധീനിച്ചു എന്നത് വിലയിരുത്താൻ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ കൊണ്ട് സാധ്യമല്ലല്ലോ?

ഡഫിന്റെ സമർപ്പണത്തിന്റെ ആഴവും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യവും മനസ്സിലാക്കാൻ വ്യക്തിപരമായി അദ്ദേഹത്തിനുനേരിടേണ്ടിവന്ന അനുഭവങ്ങൾ സംഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1839 ൽ ഭാര്യയോടൊപ്പം ആദ്യത്തെ സ്വദേശത്തേക്കുള്ള യാത്ര കഴിഞ്ഞ് ഭാരതത്തിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ അവരുടെ നാലു കുഞ്ഞുങ്ങളെയും ഒരു വിധവയായ സ്ത്രീയുടെ ചുമതലയിൽ ഏല്പിച്ചാണ് പോന്നത്. നന്നേ ചെറുപ്പമായിരുന്ന ഇളയമകനും ആകുട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1850 ൽ നീണ്ട പതിനൊന്നു വർഷത്തിനു

ശേഷം സ്കോട്ട്ലന്റിനിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ ഇളയമകന് 11 വയസ്സായിരുന്നു. ദൈവം തന്നെ ഏല്പിച്ച മിഷനറിദൗത്യത്തിനായി കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ബാല്യത്തിൽ ലഭിക്കേണ്ടിയിരുന്ന പരിചരണവും ശിക്ഷണവും നൽകാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഡഫ് ദമ്പതിമാരുടെ ധർമ്മസങ്കടം നാം മനസ്സിലാക്കണം.

അലക്സാണ്ടർ ഡഫ്: ഉന്നതവിളിയുമായി ഉന്നതകുലജാതരുടെ മധ്യത്തിൽ.

പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും ക്രാന്തദർശിയായ ഒരു മിഷനറിയെന്ന നിലയിൽ താൻ ഒരു വിജയമായിരുന്നു. ഭാരതത്തിൽ നിന്നും രണ്ടാം തവണ സ്വദേശത്തേക്ക് അവധിക്ക് പോയ ഡഫ് ഇംഗ്ലണ്ട്, ഐർലന്റ്, സ്കോട്ട്ലന്റ്, വെയിൽസ്, അമേരിക്ക

ലാക്കണം. പതിനൊന്നു വയസ്സുകാരനായ മകനെ ദൈവവചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ സ്കോട്ട്ലന്റിൽ ലഭിച്ച മാസങ്ങൾ ആപിതാവ് ഉപയോഗിച്ചു. മാതാപിതാക്കളുടെ സാമീപ്യവും സ്നേഹവും ലഭിക്കാതിരുന്ന മക്കളുടെ പ്രതികരണം ചിലപ്പോൾ വേദനാജനകമായിരുന്നു. യെരൂശലേമിനു നേരേനോക്കി മുഖം തീക്കല്ലുപോലെയാക്കിയ ഗുരുവിന്റെ കാൽച്ചുവടുകളെപ്പിൻപറ്റാൻ സമർപ്പിച്ചിരുന്ന അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് ഉള്ളിൽ പേറിയിരുന്ന വേദന അധികം ആരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഇളയമകൻ അപ്പന്റെ നിസ്സംഗമനോഭാവത്തിൽ പലപ്പോഴും അമർഷം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. 1855 ൽ കൗമാരപ്രായക്കാരനായ ഇളയമകനെ ലണ്ടനിൽ വിട്ടിട്ടുപോരുമ്പോൾ അമ്മയുടെ ദുഃഖം അണുപൊട്ടിയൊഴുകിയെങ്കിലും, പിതാവായ അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് റെറ്റംസ് പത്രത്താളുകളുടെ പിന്നിൽ മുഖം ഒളിപ്പിച്ച് മകന്റെ മുമ്പിൽ ഹൃദയത്തിലെ അഗ്നി വെളിപ്പെടുത്താതെ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു കൗമാരപ്രായക്കാരൻ അത് തെറ്റിദ്ധരിച്ചെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുകാര്യമില്ലല്ലോ. ബാഹ്യദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു പിതാവെന്നനിലയിൽ ഡഫ് ഒരു പരാജയമായിരുന്നു.

ഒരു പിതാവെന്ന നിലയിൽ ഡഫ് ജൂൺ 2007

ക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം പര്യടനം നടത്തുകയുണ്ടായി. എല്ലായിടത്തും അലക്സാണ്ടർ ഡഫിന്റെ മിഷനറിപ്രവർത്തനങ്ങൾ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റി. അമേരിക്കയിൽ പ്രസിഡന്റുമായി ഒരു സ്വകാര്യസന്ദർശനത്തിന് അവസരം ലഭിച്ചതുകൂടാതെ കോൺഗ്രസ്സുമേൽ നത്തിൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും 'വാഗ്മിയായ മിഷനറി പ്രസംഗകൻ' എന്ന് വിശേഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അലക്സാണ്ടർ ഡഫിന്റെ വിദേശമിഷനറി വേലയിലുള്ള സ്വാധീനം വളരെ വലുതായിരുന്നു. തന്റെ സ്വാധീനം മൂലം നൂറുകണക്കിന് യുവതീയുവാക്കന്മാർ വിദേശമിഷനറിവേലയ്ക്കായി മുമ്പോട്ടുവന്നതു കൂടാതെ പതിനായിരങ്ങൾ ഇത്തരം മിഷനറിയത്നങ്ങൾക്കായി സാമ്പത്തികസഹായം ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായി. വിദ്യാഭ്യാസവും സുവിശേഷീകരണവും ഒരു നാണയത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങൾ പോലെ സമന്വയിപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി പലപ്പോഴും തുടക്കത്തിൽ വിവാദങ്ങൾക്കു കാരണമായെങ്കിലും വൈകാതെ ഈ പ്രവർത്തനശൈലി ലോകമെമ്പാടും അനുകരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

സമൂഹത്തിലെ ഉന്നതശ്രേണിയിലുള്ളവരിലേക്ക് സുവിശേഷസന്ദേശം ജൂൺ 2007

എത്തിക്കുന്നതിൽ ഡഫ് വ്യാപൃതനായപ്പോൾ മറ്റുനേകർ അസ്പഷ്ടമായ സമൂഹത്തിലെ താണവർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തനനിരതരായിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ആന്ധ്രയിലെ ഒംഗോളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന മിഷനറിദമ്പതിമാരുടെ വേലയിൽ അധഃസ്ഥിതരുടെ ഇടയിൽ വലിയ ഒരു ഉണർവ് ഉണ്ടാകയും ഏതാണ്ട് 9000 പേർ ആറാഴ്ചക്കുള്ളിൽ വിശ്വാസസ്നാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സുവിശേഷം വിശ്വസിച്ച ക്രിസ്തുശിഷ്യരാകുന്നവർ അവരുടെ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലത്തിൽതന്നെ തുടരണം എന്ന് അലക്സാണ്ടർ ഡഫും ആ കാലത്തെ പല മിഷനറിമാരും വിശ്വസിച്ചു. സഭകൾ ഗ്രാമങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂടിൽ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന, നാട്ടുകാർ നയിക്കുന്ന ചലനാത്മകമായ ദൈവപ്രവൃത്തിയായിരിക്കണം എന്ന് അവർ പഠിപ്പിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷ്സർക്കാരിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തെപ്പോലും സ്വാധീനിക്കാൻ അല

ക്സാണ്ടർ ഡഫിന് കഴിഞ്ഞു എന്നു ഉള്ളതാണ് സത്യം. തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് നേരിട്ട് കുറേ ഉന്നതകുലജാതരെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിലേക്ക് നടത്താനേ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ എങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന മാധ്യമത്തിലൂടെ ക്രിസ്തീയ ആശയങ്ങൾ സമ്പർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ മനസ്സിൽ ആഴമായിപ്പതിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത് ചെറിയ കാര്യമല്ലല്ലോ. 1878 ഫെബ്രുവരി 12-ാം തീയതി, എഴുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് അന്തരിച്ചു. നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞാലും ചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലന്റിന്റെ ഭാരതത്തിലേക്കുള്ള ആദ്യമിഷനറിയുടെ പാദമുദ്രകൾ ഭാരതമണ്ണിൽനിന്ന് മാഞ്ഞുപോകയില്ല. 'നിങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ ഉപ്പാണെന്ന്' പറഞ്ഞ ഗുരുവിന്റെ വാക്കുകൾ അനർത്ഥമാക്കി ഭാരതമണ്ണിന് രുചിയേകാൻ ഒരു ജീവിതംകൂടി അലിഞ്ഞ് ഇല്ലാതെയായി. ■

മതിലിലെ ദ്വാരം

സണ്ടേസ്കൂളിൽ അധ്യാപകൻ കാണാതെപോയ ആടിന്റെ ഉപമ അല്പം ഭാവനകലർത്തി ഇങ്ങനെ വിവരിച്ചു: 'ഒരു ഇടയൻ തന്റെ ആടുകളെ ഒരു മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിലാണ് രാത്രിയിൽ സുരക്ഷിതമായി പാർപ്പിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ആ ചുറ്റുമതിലിൽ ഒരു ചെറിയ ദ്വാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു രാത്രി കുസൃതിക്കാരനായ ഒരു കുഞ്ഞാട് ആ ദ്വാരത്തിലൂടെ നുഴഞ്ഞ് വെളിയിൽ കടന്നു. പുറത്തു ചെന്നായ്ക്കളുണ്ടെന്നും ആരും തനിയെ പുറത്തുപോകരുതെന്നും നേരത്തെ ഇടയൻ നൽകിയ മുന്നറിയിപ്പ് വകവയ്ക്കാതെയാണ് കുഞ്ഞാടു സുത്രത്തിൽ പുറത്തുകടന്നത്. നല്ല നിലാവ്. പച്ചപ്പൂൽത്തകിടിയും അകലെ വനവും. തനിക്കു ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ മതിമറന്ന് കുഞ്ഞാട് തുള്ളിച്ചാടി അകലേക്കു പോയി. പെട്ടെന്നൊരു ചെന്നായ് കുഞ്ഞാടിനെ പിടിക്കാൻ എത്തി. എന്നാൽ ഭാഗ്യത്തിന് ആ സമയത്ത് കാണാതെപോയ ആടിനെ അന്വേഷിച്ച് ഇടയനെത്തുകയും കുഞ്ഞാടിനെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.'

കഥയിലെ പ്രധാനപോയിന്റുകൾ അധ്യാപകൻ കുട്ടികൾക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. നല്ലയിടയനായ കർത്താവ് തന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ കരുതുകയും പിശാചിൽനിന്ന് അവരെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പെട്ടെന്ന് ഒരു കുട്ടി ചോദിച്ചു: 'ആട്ടെ, അവർ ആ മതിലിലെ ദ്വാരം അടച്ചോ?'

പ്രിയ മാതാപിതാക്കളേ, അധ്യാപകരേ, സഭാശുശ്രൂഷകരേ, നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ വീണ്ടും നുഴഞ്ഞിറങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾ മതിലിലെ ആ ദ്വാരം അടച്ചുവോ? (സഭ്യശവാക്യം 22:6; ആവർത്തനം 6:7).

ഉത്തമ കുടുംബം-5

കൈച്ചുണ്ടി

ഇടയനായി നയിക്കുക

സാക്പുന്നൻ

ഭാര്യയെ നന്നായി പോറ്റിപ്പുലർത്താൻ അറിയാത്ത പുരുഷൻ 'സ്വന്തശരീര'ത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ അറിയാത്തവനാണ്.

എഫെസ്യർ 5:28-31 ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാര്യ ഭർത്താ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം ധ്യാനിച്ചു നോക്കുക. അവിടെ, ഭർത്താവിന് ഭാര്യ അവന്റെ സ്വന്തശരീരമായി ഇരിക്കുന്നു എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. സ്വന്തശരീരത്തെ ഒരുവൻ എന്തു ചെയ്യും? അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നു ഉടുപ്പിക്കുന്നു, മാത്രമല്ല, തന്റെ ശരീരത്തെ മറ്റാർക്കും തുറന്നു കാട്ടുന്നതുമില്ല. ഇതേപോലെ നിങ്ങളും ഭാര്യയുടെ ബലഹീനതകളെ ആരുടെ മുൻപിലും തുറന്നു കാട്ടുവാൻ പാടില്ല. തന്റെ ഭാര്യയുടെ ബലഹീനതകൾ മറ്റുള്ളവരോടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നവൻ റോഡിൽ നഗ്നനായി അലയുന്ന ഭ്രാന്തനു സമനാണ്. സ്വന്ത ശരീരത്തെപ്പോലും നിങ്ങൾക്ക് മറയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ. ഭാര്യയെ എങ്ങനെ മറച്ചുകൊള്ളണം എന്നറിയാത്ത നിങ്ങൾ നാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തശരീരത്തെത്തന്നെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്!

ആരെല്ലാം തങ്ങളുടെ മുഴുജീവിതത്തെയും ദൈവത്തിനായി സമർപ്പണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അവർക്കെല്ലാമാണ് യേശു തലയായി (നായകനായി) വരു

നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു പുരുഷൻ "അപ്പനേയും അമ്മയെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞ്" വചനം പറയുന്നതുപോലെ തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നവനായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവും സഭയും (വിശ്വാസിയും) തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഭർത്താവും ഭാര്യയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വേദപുസ്തകം മനോഹരമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

വീണ്ടും സ്വന്തശരീരത്തിന്റെ തലയായി ഭർത്താവിനെ ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ശരീരമായ തന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് 'തലയായി' വരുന്ന ഭർത്താവ് എപ്രകാരമുള്ള ഒരു നായകനായിരിക്കണം?

നായകസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത് പല തരത്തിലാണ്. ഏകാധിപതിയും, പട്ടാളസർവ്വാധികാരിയും നായകൻമാർ തന്നെയാണ്. ഇന്ന് ഇതുപോലെയാണ് അനേക ഭർത്താക്കന്മാരും ഭാര്യയ്ക്ക് നായകനായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ വചനം ഒരു യഥാർത്ഥനായകന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം ആടുകളെ നയിക്കുന്ന ഒരു ആട്ടിടനായി യേശുവിനെ വചനം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു യഥാർത്ഥനായകന്റെ ഗുണങ്ങൾ തന്നിൽനിന്നു നമുക്കു പഠിക്കുവാൻ കഴിയും.

സത്യത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തിന് അനുസരിച്ച് വിവരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒരു സംഗീതച്ചേരി നയിക്കുന്ന

നായകസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത് പലരത്തിലാണ്. ഏകാധിപതിയും, പട്ടാളസർവ്വധികാരിയും നായകൻമാർ തന്നെയാണ്. ഇന്ന് ഇതുപോലെയാണ് അനേക ഭർത്താക്കന്മാരും ഭാര്യയ്ക്ക് നായകനായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ വചനം ഒരു യഥാർത്ഥ നായകന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം ആടുകളെ നയിക്കുന്ന ഒരു ആട്ടിടനായി യേശുവിനെ വചനം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു യഥാർത്ഥ നായകന്റെ ഗുണങ്ങൾ തന്നിൽനിന്നു നമുക്കു പഠിക്കുവാൻ കഴിയും.

ആളെപ്പോലെയാണ് യേശുവിന്റെ നായകത്വം. സംഗീതക്കച്ചേരി നയിക്കുന്ന ഈ നായകൻ വിവിധവാദ്യോപകരണങ്ങൾ മീട്ടുന്നവരുടെ തലയ്ക്ക് വടികൊണ്ട് അടിക്കുന്നില്ല. പകരം, വയലിൻ തെറ്റായി വായിക്കുന്നവനെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി അത് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു നായകന്റെ കീഴിൽ സംഗീതക്കച്ചേരി നടത്തുമ്പോൾ അത് എത്രയും ഉത്തമമായി സ്വർഗ്ഗരാജ്യം പോലെ ഇരിക്കും.

അതേസമയം നായകന്റെ തിരുത്തൽ കൈക്കൊള്ളാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത വയലിൻവായനക്കാരൻ എന്നെ തിരുത്താൻ നീ ആര്? എനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതുപോലെ ഞാൻ സംഗീതോപകരണം വായിക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ കച്ചേരി താറുമാറാകും. ഇതുപോലെയാണ് ചില ഭാര്യമാരും. ‘നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ഞാൻ കേൾക്കാനോ? എനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതുപോലെയേ ഞാൻ നടക്കുകയുള്ളൂ’ എന്ന് തലയായിരിക്കുന്ന ഭർത്താവിനോട് പറയുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ സംഗീതക്കച്ചേരിയുടെ താളം താറുമാറായി പോകുന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഭാര്യമാരേ, ശരീരമായ നിങ്ങൾക്ക് ഭർത്താവിനെ ‘ഒരു പട്ടാളമേധാവി’ ജൂൺ 2007

യായിട്ടല്ല ദൈവം ആക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നത്! മറിച്ച് സംഗീതക്കച്ചേരി നടത്തുന്ന നല്ലൊരു നായകനായിട്ടാണല്ലോ.

ഒരു ഇടയൻ തന്റെ ആട്ടിൻകുട്ടത്തെ നടത്തുന്നതിന് സമാനമായിട്ടാണവൻ നടത്തുന്നത്. അവൻ മുന്പേ പോകുമ്പോൾ സന്തോഷത്തോടെ പിൻചെല്ലുന്ന ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടത്തിന് സമ്മായിട്ടല്ലേ ഭാര്യ ആയിരിക്കേണ്ടത്?

ഇതുപോലെതന്നെ ‘ആടുകളുടെ ഇടയൻ’ എന്നു പറയുന്നതും ‘ആടുകളെ കശാപ്പു ചെയ്യുന്നവൻ’ എന്നു പറയുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ‘ആടുകളെ കശാപ്പുചെയ്യുന്നവൻ’ എപ്പോഴും ആട്ടിൻകുട്ടത്തിനു പിന്നിൽ കയ്യിൽ ഒരു വടിയുമായാണ് പോകുന്നത്. ഇതുപോലെ ഒരു ഭർത്താവിന് ഭാര്യയോട് പെരുമാറുവാൻ കഴിയും-റോഡിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി ഇടത്ത് വശത്തേയ്ക്ക് പോയതിന് ഒരടി. അല്ലെങ്കിൽ റോഡിൽ നിന്നിറങ്ങി വലതുവശത്തേയ്ക്ക് നീങ്ങിയതിന് ഒരടി. ഇതുപോലെ അടിച്ചുതെളിച്ച് ആട്ടിൻകുട്ടത്തെ നിങ്ങൾക്ക് റോഡിൽക്കൂടിത്തന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയും. എന്നാൽ നിങ്ങളീകൂട്ടത്തെ നയിച്ചു കൊണ്ടുചെല്ലുന്ന ഇടം ‘കശാപ്പുശാല’ ആണ്!

യഥാർത്ഥഇടയൻ ആട്ടിൻകുട്ടത്തിന്റെ പിന്നിലല്ല, മുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു നയിക്കുന്നത്. അവൻ കൂട്ടത്തോട് “നിങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ മാതൃകയുള്ള ജീവിതം നയിക്കുന്ന എന്നെ നോക്കുവിൻ...എന്നിട്ടെന്നെ പിൻപറ്റുവിൻ” എന്നു പറയും. ഇതുപോലുള്ള നായകൻ എത്രശ്രേഷ്ഠനാണ്! ഈ നായകനെയാണ് യേശു കാണിച്ചുതന്നത്.

നായകനായ നിങ്ങൾക്ക്, ആത്മീയതകുറവായതിന് ഭാര്യയെ ഇതുശരിയല്ല! അതുശരിയല്ല! എന്ന്, കുറ്റം പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, നാം കണ്ട കശാപ്പുകാ

രനെപ്പോലെ അവരെ നടത്താൻ കഴിയും. അല്ലെങ്കിൽ ഭാര്യയുടെ കുറവുകളെ സഹിച്ച്, ക്ഷമിച്ച് കുറവുകളെ കാണാത്തതുപോലെ വിട്ടുകളയുവാനും കഴിയും. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ അവർക്ക് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കും. ‘ദൈവമേ, എന്റെ വീട്ടിൽ എന്നെ ഒരു നല്ല മാതൃക ആയിട്ട് നിർത്തണമേ’ എന്ന് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കും. ഇത് എത്ര അത്ഭുതകരമാണ്! നിങ്ങളുടെ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രതികരണം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാര്യ കേൾക്കുന്നതിന് കാതുള്ളവളായിരുന്നാൽ, ചില വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമെങ്കിലും നിങ്ങളെ പിൻതുടരും. നിങ്ങൾക്കോ, ഒരു നല്ല മാതൃക കാണിച്ച് നിങ്ങളുടെ പങ്ക് നിറവേറ്റുവാൻ കഴിയും.

ശരീരമില്ലാതെ തലയില്ല! കുടുംബത്തിൽ ജീവിതപങ്കാളികൾ തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ പരാതികളില്ലാതെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണ് ദൈവികളദ്ദേശ്യം ജീവിതത്തിൽ നിറവേറ്റുന്നത്.

ഭാര്യയുടെ സഹായം ഇല്ലാതെ “തല മാത്രമായി” ദൈവികപദ്ധതി ജീവിതത്തിൽ നിറവേറ്റുവാൻ കഴിയുകയില്ല എന്നത് ഭർത്താവ് അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഭർത്താവു വെറും തലയായി മാത്രം (ശരീരം ഇല്ലാതെ) ഇരിക്കുന്നുവെന്ന് കരുതുക! തല എന്നു പറഞ്ഞാൽ തലച്ചോറിനെയാണ് പ്രധാനമായും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ തലച്ചോറാണ്, ശരീരത്തെ നന്നായി നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. എന്നാലും, ശരീരമില്ലാതെ തല മാത്രമായി ഒരു വീട്ടിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തുപ്രയോജനം? തലയിൽ (തലച്ചോറിൽ) ധാരാളം പദ്ധതികളും സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും ഒക്കെ ഉണ്ടെങ്കിലും, അതൊക്കെ നിറവേറ്റുവാൻ ഒരു ശരീരം ഇല്ലെങ്കിൽ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് പിതാവും സ്വർഗ്ഗത്തിലായിരുന്നത്. പിതാവിനും ഈ ഭൂമിയിൽ യേശുക്രി

ഭർത്താവ് ബലഹീനനായിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ഭാര്യ ബലമുള്ളവൾ ആയിരിക്കും! ഭർത്താവ് കഠിനമനുഷ്ടനായിരുന്നാൽ ഭാര്യ ശാന്തശീലയായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷേ ഭാര്യയും കർക്കശക്കാരി ആയിരുന്നാൽ ആ വീട്ടിൽ ആർക്കും പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരെ ദൈവം നന്നായി ചേർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ? കുടുംബജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണതയ്ക്കു ഇവർ രണ്ടുപേരും ആവശ്യമാണ്.

സ്തുവെന്ന ശരീരം ഇല്ലാതെ, ഒന്നും തന്നെത്താൻ ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ പൂർണ്ണമായ ഫലപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണ് ദൈവം മനുഷ്യന് ഭാര്യയെ നൽകിയതെന്ന് നാം നന്നായി അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

ഒരു മുട്ടയുടെ പുറത്തോട് ഇതിന് ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. ആ മുട്ടത്തോട് നടുവെപ്പൊട്ടിയാൽ പൊട്ടിയ മുട്ടത്തോടിനു രണ്ടു പകുതികളുണ്ടാകും. മുട്ടത്തോടിന്റെ ഈ രണ്ടു പകുതികളും ശ്രദ്ധിച്ച് നോക്കുക. അവ രണ്ടും ഒരുപോലെയല്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ അവയെ ചേർത്തുവയ്ക്കുമ്പോൾ എത്രയും നന്നായി ചേർന്നിരുന്ന് പൂർണ്ണരൂപം തരുന്നതു കാണാം. കണ്ടില്ലേ തോടിന്റെ മുകളിലത്തെ പാതിയിലെ ഒരു ഭാഗം നീണ്ടിരുന്നാൽ താഴത്തെ പാതിയിൽ ആ ഭാഗം കൂടിഞ്ഞിരിക്കും. മുകളിലത്തെ തോടിന്റെ ഒരു അറ്റം കൂടിഞ്ഞിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ താഴത്തെ തോടിന്റെ ആ ഭാഗം നീണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒന്നിനെന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നാലും അത് രണ്ടും ചേർത്തുവച്ചാൽ രണ്ടുഭാഗവും തമ്മിൽ കൂട്ടുമായി ചേർന്നിരിക്കുന്നതുകാണാം. ഉൽപത്തി രണ്ടാം അധ്യായ

താഴ്മയിലെ തേജസ്സ്

ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചവസ്തുക്കളുടെ അനന്തമായ വൈചിത്ര്യത്തിൽ ഈ ലോകത്ത് ദൈവികമഹത്വം വീക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. (സങ്കീ. 19:1). മനുഷ്യമനസ്സിന് ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിയാത്തവിധം വിസ്തൃതമാണ് പ്രപഞ്ചം. ശൂന്യാകാശത്തിലുടനീളം, കോടിക്കണക്കിനു പ്രകാശവർഷങ്ങളുടെ അകലത്തിലായി നക്ഷത്രവ്യൂഹങ്ങൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. അതേസമയം ഈ വിശാലമായ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഓരോ കണികയും നഗ്നനേത്രങ്ങളാൽ കാണാൻ കഴിയാത്ത അണുക്കളാൽ നിർമ്മിതമായിരിക്കുന്നു. ഈ ചെറിയ അണുക്കളിലാകട്ടെ, അനേകം ഇലക്ട്രോണുകൾ ചുറ്റിക്കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ദൈവം എത്ര വലിയവൻ!

എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഈ അദ്ഭുതങ്ങളിലല്ല അവൻ പ്രാഥമികമായി ദൈവമഹത്വം ദർശിക്കുന്നത്. വീണുപോയ നമ്മുടെ വർഗ്ഗത്തോട് ഏകീഭവിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി തന്നെത്താൻ ഒഴിച്ച് നമ്മുടെ ജഡത്തിൽ വന്നവനായ ദൈവപുത്രന്റെ താഴ്മയിലാണ് ഒരു ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ ദൈവമഹത്വം കാണുന്നത്.

“വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു; കൃപയും സത്യവും നിറഞ്ഞവനായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ പാർത്തു. ഞങ്ങൾ അവന്റെ തേജസ്സ് പിതാവിൽനിന്ന് ഏക ജൂൺ 2007

ജാതനായവന്റെ തേജസ്സായിക്കണ്ടു” (യോഹ. 1:14). ‘സൃഷ്ടിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന തേജസ്സിനെ നിഷ്പ്രഭമാക്കുന്ന ഒരുജ്ജ്വലതേജസ്സ് എന്ന് നമുക്ക് അതിനോട് കൂട്ടിച്ചേർക്കാം.

സ്വർഗ്ഗത്തിലെ മഹാ രാജാവ് നമ്മിൽ ഒരുവനെപ്പോലെ നമ്മുടെ ജഡത്തിൽവന്നു നമ്മുടെയിടയിൽ വസിച്ചു. ഏതോ ഔദാര്യം കാണിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ സഹായം ചെയ്യുന്നു എന്ന മനോഭാവത്തോടെയല്ല, മറിച്ച് യഥാർഥ താഴ്മയിൽ സകലത്തിലും നമ്മോട് ഏകീഭവിച്ചവനായി അവിടുന്ന് വന്നു.

യേശുക്രിസ്തു ചെയ്ത മഹത്തായ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ അപേക്ഷിച്ച് അവിടുത്തെ മഹത്വം നാം ഏറെക്കുറുന്നത് ഈ താഴ്മയിലാണ്. അവിടുത്തെ താഴ്മയുടെ മഹത്വമാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവ് ആദ്യമായി നമ്മെ കാണിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഈ മേഖലയിലാണ് നാം യേശുവിന്റെ കാൽച്ചുവടുകൾ പ്രാഥമികമായി പിൻതുടരേണ്ടതും.

ഭൂമിയിൽ ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ വിശുദ്ധിയും സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ യേശു തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി. അതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പടി. തേജസ്സിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ ചുവടും അതുതന്നെ.

യേശു ഭൂമിയിലേക്ക് വരുന്നതിന് അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പേ,

തങ്ങളെക്കാൾ ബുദ്ധിപരമായും ആത്മീയമായും താണ നിലയിലുള്ളവർക്കു കീഴടങ്ങുവാൻ മനുഷ്യർക്ക് ഒട്ടും എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ യഥാർഥതാഴ്മയ്ക്ക് ഇതൊരു പ്രശ്നമേയല്ല. താൻ ആരുമല്ല എന്ന് സ്വയം ആത്മാർത്ഥമായി കരുതുന്ന ഒരുവൻ ദൈവം തന്റെ മേൽ നിയമിച്ചാക്കുന്ന ആർക്കും കീഴടങ്ങും.

പരിജ്ഞാനത്തിലും സൗന്ദര്യത്തിലും തികഞ്ഞവനായി ദൈവം ഒരു ദൂതനെ സൃഷ്ടിച്ചു-ലൂസിഫർ. ദൈവദൂതസമൂഹത്തിന്റെ തലവനായിത്തന്നെ ദൈവം അവനെ നിയമിച്ചു. എന്നാൽ അവന്റെ ഉള്ളിൽ അഹംഭാവം പൊങ്ങിവന്നപ്പോൾ തനിക്കുലഭിച്ച സ്ഥാനം കൊണ്ടും തൃപ്തനാകാതെ ഉന്നതപദവിയിലേക്കു പോകുവാനും തന്നെത്തന്നെ ഉയർത്തുവാനുമാണ് അവൻ ശ്രമിച്ചത്. (യെഹെ. 28:11-17; യെശ. 14:12-15). അവൻ ഇപ്രകാരം ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ ഇടയിൽ പാപം കൊണ്ടുവന്നു. ദൈവം ഉടൻതന്നെ അവനെ താഴേയ്ക്ക് എറിഞ്ഞുകളയുകയും അവൻ സാത്താനായി മാറുകയും ചെയ്തു. ആകയാൽ സർവ്വലോകത്തിലുമുള്ള എല്ലാ പാപത്തിന്റെയും ദുഷ്ടതയുടെയും മൂലകാരണം അഹംഭാവമാണെന്ന് തെളിയുന്നു.

ആദാം പാപം ചെയ്തപ്പോൾ നരകത്തിലെ നിഗളം അവനെയും ബാധിച്ചു. നിഗളമെന്ന ഈ ബാധയോടുകൂടി ജൂൺ 2007

ടെയാണ് ആദാമിന്റെ ഓരോ സന്തതിയും ഇപ്പോൾ ജനിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യനെ ഈ വിഷബാധയിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുക്കുവാനായി യേശു തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി. പാപം ലൂസിഫറിന്റെ നിഗളത്തിൽനിന്നുദ്ഭവിച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ വീണ്ടെടുപ്പ് യേശു തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തിയതുനിമിത്തമാണ് സാധ്യമായത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ താഴ്മ നമുക്കെത്രമാത്രമുണ്ടോ അത്രമാത്രമേ നമുക്ക് അവിടുത്തെ മനസ്സും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നമ്മുടെ ആത്മീയവളർച്ചയുടെ തെറ്റിക്കൂടാത്ത അളവുകോൽ ഇതുമാത്രമാണ്.

സ്വർഗ്ഗീയമഹത്വത്തിൽനിന്ന് ഭൂമിയിലേക്കുള്ള യേശുവിന്റെ ഇറങ്ങിവരവുതന്നെ താഴ്മയുടെ ആശ്ചര്യകരമായ ഒരു പ്രദർശനമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുതൃപ്തിയാകാതെ “ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിലും അവിടുന്ന് തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി” എന്നാണ് നാം വായിക്കുന്നത് (ഫിലി. 2:8). “സകലത്തിലും തന്റെ സഹോദരന്മാരോടു സദൃശ

നായി”ത്തീർന്നശേഷം (എബ്രാ. 2:17) മറ്റൊരാളെപ്പോലെയും ഒപ്പം ദൈവമനുവാകെ യേശു നിലകൊണ്ടു. ദൈവം എല്ലാമായിത്തീരേണ്ടതിന് അവിടുന്ന് ഒന്നുമില്ലാതായിത്തീർന്നു. ഇതാണ് യഥാർത്ഥ താഴ്മ.

ലൗകികമായ മഹത്വവും ശ്രേഷ്ഠതയും അളക്കുന്നതു ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്ഥാനം, ധനം, നേട്ടങ്ങൾ, കുടുംബമഹിമ ആദിയായവ കൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ യേശുവിൽ കാണപ്പെട്ട ദൈവമഹത്വം ഇവയിൽനിന്ന് എത്ര വ്യത്യസ്തമാണ്!

താൻ ഏതു കുടുംബത്തിൽ ജനിക്കണം എന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള അവസരമുണ്ടായിരുന്ന ഒരേ ഒരു വ്യക്തി യേശുവായിരുന്നു. നമുക്കു കാർക്കും ആ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് സാധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതു കുടുംബമാണ് യേശു തിരഞ്ഞെടുത്തത്? “അവിടെനിന്ന് എന്തെങ്കിലും നന്മ വരുമോ” എന്ന് ആളുകൾ സംശയിച്ചിരുന്ന ചെറുപട്ടണമായ നസറേത്തിലെ അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു ആശാരിയുടെ കുടുംബം! (യോഹ. 1:46). യോസഫിന്റെയും മറിയമയുടെയും ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തം ദൈവത്തിന് ഒരു കുഞ്ഞാടിനെ യാഗമായി അർപ്പിക്കുവാൻ പോലും അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. (ലൂക്കോ. 2:22-24; ലേവ്യ 12:8)

മാത്രമല്ല, താൻ ഏതു ചുറ്റുപാടിൽ ജനിക്കണം എന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്ന ഒരേ ഒരു വ്യക്തിയും യേശു മാത്രമായിരുന്നു. താൻ ജനിക്കേണ്ട സ്ഥലം കൃത്യമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവസരമുണ്ടായിരുന്ന അവിടുന്ന് ഏതു സ്ഥലമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്? ഒരു എളിയ കാലിത്തൊഴുത്തിലെ പുൽത്തൊട്ടി.

ഇനിയും യേശു തന്നെത്താൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത കുടുംബശൃംഖലനോക്കുക. മത്താ. 1:3-6 ൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ കുടുംബചരിത്രത്തിൽ ജൂൺ 2007

ആദാം പാപം ചെയ്തപ്പോൾ നരകത്തിലെ നിഗൂഢം അവനെ ബാധിച്ചു. മനുഷ്യനെ ഈ വിഷബാധയിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുക്കുവാനായി യേശു തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി. പാപം ലുസിഫറിന്റെ നിഗൂഢത്തിൽനിന്നു ദ്വേഷിച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ വീണ്ടെടുപ്പ് യേശു തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തിയതുനിമിത്തമാണ് സാധ്യമായത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ താഴ്മ നമുക്കെത്രമാത്രമുണ്ടോ അത്രമാത്രമേ നമുക്ക് അവിടുത്തെ മനസ്സും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നമ്മുടെ ആത്മീയവളർച്ചയുടെ തെളിക്കുമാറ്റം അളവുകോൽ ഇതുമാത്രമാണ്.

നാലു സ്ത്രീകളുടെ പേരുണ്ട്. അതിലൊന്ന് തന്റെ അമ്മാവിയപ്പൻ യെഹൂദായുമായുള്ള വ്യഭിചാരത്തിലൂടെ ഒരു മകനുണ്ടായ താമാരാണ്. രണ്ടാമതൊരുവൾ യെരീഹോയിലെ കുപ്രസിദ്ധയായ വേശ്യ രാഹാബ്. മൂന്നാമത്തൊരുവൾ ലോത്തും സ്വന്തമക്കളും തമ്മിലുണ്ടായ വ്യഭിചാരത്തിന്റെ ഫലമായി ജനിച്ച മോവാബിന്റെ വംശത്തിലുള്ള രുത്ത്. നാലാമതൊരുവൾ ഊരിയാവിന്റെ ഭാര്യയായിരിക്കെ ദാവീദ് വ്യഭിചാരം ചെയ്ത ബെത്ശേബാ.

എന്തുകൊണ്ടാണ് യേശു ഇത്ര മോശമായ ഒരു വംശാവലി ജനിക്കുവാനായി തിരഞ്ഞെടുത്തത്? ആദാമിന്റെ വീണുപോയ വർഗ്ഗത്തോട് പൂർണ്ണമായി ഏകീഭവിക്കുവാനാണ് അവിടുന്ന് ഇപ്രകാരം ചെയ്തത്. ഇവിടെ നാം അവിടുത്തെ താഴ്മ കാണുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെയോ കുടുംബപാരമ്പര്യത്തിന്റെയോ പുകഴ്ചയൊന്നും അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

യേശു സ്വയം മനുഷ്യനുമായി പൂർണ്ണമായി ഏകീഭവിച്ചു. വർഗ്ഗം, കുടുംബം, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഇത്യാദികൾക്കതീതമായി സർവ്വമാനവർക്കു

താൻ ഏതു കുടുംബത്തിൽ ജനിക്കണം എന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള അവസരമുണ്ടായിരുന്ന ഒരേ ഒരു വ്യക്തി യേശുവായിരുന്നു. നമുക്കു കാർക്കും ആ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് സാധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതു കുടുംബമാണ് യേശു തിരഞ്ഞെടുത്തത്? “അവിടെനിന്ന് എന്തെങ്കിലും നന്മ വരുമോ” എന്ന് ആളുകൾ സംശയിച്ചിരുന്ന ചെറുപട്ടണമായ നസറേത്തിലെ അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു ആശാരിയുടെ കുടുംബം!

മുള്ള സമത്വത്തിൽ അവിടുന്ന് വിശ്വസിച്ചു. അതു കൊണ്ട് സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും ചെറിയവരും താണവരും ആയവരിൽ ഒരുവനായി താൻ തീർന്നു. എല്ലാവരുടെയും ദാസനായിത്തീരേണ്ടതിന് ഏവർക്കും താഴെയുള്ള സ്ഥാനം അവിടുന്ന് സ്വീകരിച്ചു. മറ്റുള്ളവരുടെ താഴ്ന്ന നിലയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നവനു മാത്രമേ അവരെ ഉയർത്തിയെടുക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. യേശുവും ഇങ്ങനെയാണിരുന്ന വന്നത്.

നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ നവീകരണത്തിലൂടെയാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നത്. (റോമർ 12: 1). ക്രിസ്തുവിലുള്ള യഥാർത്ഥതാഴ്മയുടെ വിത്ത് നമ്മുടെ ചിന്തകളിലാണ് വിതയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളോ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെയുള്ള പെരുമാറ്റമോ അല്ല. നേരെമറിച്ച് നാം തനിയെ ആയിരിക്കുവോഴുള്ള നമ്മുടെ ചിന്തകളാണ് - നമ്മെക്കുറിച്ചു തന്നെയും മറ്റുള്ളവരോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയും ഉള്ള ചിന്തകൾ - നാം ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തോടു അനുരൂപമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ചിന്തകളിൽ നാം ശരിക്കും ചെറിയവരായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ നമുക്ക് മറ്റുള്ളവരെ നമ്മെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠരായും (ഫിലി. 2:3))നമ്മെത്തന്നെ ‘സകല വിശുദ്ധന്മാരിലും ഏറ്റവും ചെറിയവരായും’ (എഫെ.3:8) കാണുവാൻ കഴിയൂ.

യേശുവിന്റെ ജീവിതം ഇവിധമായിരുന്നു. അവിടുന്ന് തന്നെത്തന്നെ ഒരു മനുഷ്യനായും തന്റെ പിതാവിന്റെ മുമ്പാകെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ പാത്രമായും കാണക്കാക്കി. തന്നിമിത്തം, പിതാവിന്റെ മഹത്വം യേശുവിലൂടെ അതിന്റെ സകലസമ്പൂർണ്ണതയിലും വിളങ്ങുവാൻ ഇടയായി.

പിതാവിന്റെ മുമ്പാകെ ഒന്നുമില്ലായ്മയുടെ മനോഭാവം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, പിതാവ് തന്നിക്കായി ഒരുക്കിയ സാഹചര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ കീഴടങ്ങുവാനും പിതാവിന്റെ കല്പനകളെല്ലാം പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ അനുസരിക്കുവാനും അവിടുത്തേക്കു സാധിച്ചു.

“തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി മരണത്തോളം .....അനുസരണമുള്ളവനായിത്തീർന്നു” (ഫിലി. 2:8)

ദൈവത്തോടുള്ള പൂർണ്ണ അനുസരണമാണ് യഥാർത്ഥ താഴ്മയുടെ ലക്ഷണം. ഇതിനേക്കാൾ വ്യക്തമായ മറ്റൊരു അളവുകോലും ഇല്ലതന്നെ.

മുപ്പതുവർഷം യേശു അപൂർണ്ണമായ വളർത്തപ്പനും മാതാവിനും കീഴടങ്ങിജീവിച്ചു. അതായിരുന്നു തന്റെ പിതാവിന്റെ ഹിതം. അവിടുത്തേക്ക് യോസഫിനെയും മറിയമയേയും അപേക്ഷിച്ച് ധാരാളം അറിവുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവിടുന്ന് അവർക്ക് കീഴടങ്ങി.

തങ്ങളെക്കാൾ ബുദ്ധിപരമായും ആത്മീയമായും താണനിലയിലുള്ളവർക്കു കീഴടങ്ങുവാൻ മനുഷ്യർക്ക് ഒട്ടും എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ താഴ്മയ്ക്ക് ഇതൊരു പ്രശ്നമേയല്ല.

യേശു ശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ തന്റെ പേരിനു മുമ്പോ പിമ്പോ ചേർക്കുവാൻ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അവിടുന്ന് 'പാസ്റ്റർ യേശുവോ' 'റവറണ്ട് ഡോക്ടർ' യേശു വോ ഒന്നും ആയിരുന്നില്ല. താൻ സേവിക്കുവാൻ വന്ന സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ തന്നെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്ന ലൗകിക പദവിയോ സ്ഥാനപ്പേരോ ഒന്നും അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അന്വേഷിച്ചതുമില്ല. കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവർ കേൾക്കട്ടെ.

താൻ ആരുമല്ല എന്ന് സ്വയം ആത്മാർത്ഥമായിക്കരുതുന്ന ഒരുവൻ ദൈവം തന്റെമേൽ നിയമിച്ചാക്കുന്ന ആർക്കും കീഴടങ്ങുന്നതിന് യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടാവുകയില്ല.

സാധാരണയായി അധികമാരും വിലമതിക്കാത്ത ഒരു തൊഴിൽ - ആശാരിപ്പണി - ആയിരുന്നു യേശു തിരഞ്ഞെടുത്തത്. തുടർന്ന് അവിടുന്ന് പരസ്യ ശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ തന്റെ പേരിനു മുമ്പോ പിമ്പോ ചേർക്കുവാൻ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അവിടുന്ന് 'പാസ്റ്റർ യേശുവോ' 'റവറണ്ട് ഡോക്ടർ' യേശുവോ ഒന്നും ആയിരുന്നില്ല. താൻ സേവിക്കുവാൻ വന്ന സാധാരണമനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ തന്നെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്ന ലൗകികപദവിയോ സ്ഥാനപ്പേരോ ഒന്നും അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അന്വേഷിച്ചതുമില്ല. കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവർ കേൾക്കട്ടെ.

ഒരിക്കൽ ജനം യേശുവിന്റെ ചുറ്റും കൂടിയിട്ട് തന്നെ രാജാവാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന് അവരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് സാവധാനം ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാണുണ്ടായത് (യോഹ. 6:15). 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നുമാത്രം അറിയപ്പെട്ടു

വാനായിരുന്നു അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചത്.

മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെയുള്ള മാനമോ, മതിപ്പോ അവിടുന്ന് അന്വേഷിച്ചില്ല. അവയ്ക്കു വിലകല്പിച്ചതുമില്ല. അവിടുന്ന് തന്റെ പിതാവിന്റെ മുമ്പാകെമാത്രം ജീവിക്കുകയും, ജീവിതകാലം മുഴുവനും മനുഷ്യരാൽ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതിനും നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നതിനും ഒരുക്കമുള്ളവനായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിതാവിന്റെ അംഗീകാരത്തിനും മാത്രമേ അവിടുന്ന് വിലകല്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

ആരെങ്കിലും സൗഖ്യമാക്കുകയോ, ഏതെങ്കിലും അർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തതിനുശേഷം അത് ആരും അറിയരുത് എന്നായിരുന്നു യേശുവിന്റെ ആഗ്രഹം. അവയൊന്നു തനിക്കു പ്രസിദ്ധിനേടുവാനുള്ള അടവുകളായിരുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് ഓരോരുത്തരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ കണ്ടു മനസ്സലിഞ്ഞു ചെയ്ത അർത്ഥപ്രവൃത്തികളായിരുന്നു. യായിറോസിന്റെ മരിച്ചുപോയ മകളെ ഉയർപ്പിച്ചശേഷം മറ്റൊരെയും അറിയിക്കരുത് എന്ന് അവിടുന്ന് ചെന്റോയിയെ നൽകി (മർക്കോ. 5:43). യേശു ഈ ലോകം വിട്ടുപോയതിനുശേഷം മാത്രമായിരുന്നു ശിഷ്യന്മാർ അവിടുത്തെ ജീവചരിത്രം പരസ്യമാക്കിയത്.

യേശു ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ തലേരാത്രി ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളമെടുത്ത് ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽ കഴുകുമ്പോൾ അത് തന്റെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചും സത്യമായിരുന്ന ഒരു ഉപമയായിരുന്നു. അവിടുന്ന് എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ദാസനായിത്തീർന്നു. തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ പാദങ്ങൾ മലിനമായിരുന്നു എന്ന് അവിടുന്ന് വേഗം കണ്ടറിയുകയും മറ്റൊരുകിലും അവ കഴുകുവാൻ മുന്നോട്ടുവരുമോ എന്നു നോക്കി നിൽക്കാതെ വേഗം പാത്രമെടുത്ത് ആവശ്യമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ

തുടങ്ങുകയും ഉണ്ടായി. ആ പ്രവൃത്തിയാകട്ടെ, മറ്റുള്ളവരുടെ സേവനത്തിനായി ഉഴിഞ്ഞുവച്ച ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകാത്മകമായ ശുശ്രൂഷയായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ മറ്റുള്ളവർതന്നോടു ആവശ്യപ്പെടുവാനായി യേശു കാത്തുനിന്നില്ല. ആവശ്യമെന്താണെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞുവേണ്ടതെല്ലാം യഥാസമയം അവിടുന്ന് ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്.

യേശു സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും താഴേക്കിടയിലുള്ളവരുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തുകയും അവർക്കു സമനായി അവരോടു ചേർന്നു നടക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുന്ന് പാപരഹിതനും പരിപൂർണ്ണനും ആയിരുന്നുവെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണതകൾ നിമിത്തം മറ്റുള്ളവർക്കു തന്റെ സാമീപ്യത്തിൽ വല്ലായ്മതോന്നുവാൻ അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും ഇടകൊടുത്തില്ല. തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു രക്ഷാധികാരി എന്ന ഭാവവും അവിടുത്തേക്കില്ലായിരുന്നു.

■

യേശു പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കൂട്ടായ്മ അന്വേഷിച്ചതിൽനിന്ന് അവിടുത്തെ താഴ്മ നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഗെത്സെമെ നയിലെതോട്ടത്തിൽവച്ച് അവിടുത്തെ 'ഉള്ളും മരണവേദനപോലെ അതിദുഃഖിത'മായതിനാൽ തന്നോടു ചേർന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പത്രോസ്, യാക്കോബ്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു (മത്താ. 26:38). താൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ജഡത്തിന്റെ തികഞ്ഞബലഹീനതയെക്കുറിച്ച് യേശുവിന് നല്ല ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥനയിൽ

യേശു സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും താഴേക്കിടയിലുള്ളവരുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തുകയും അവർക്കു സമനായി അവരോടു ചേർന്നു നടക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുന്ന് പാപരഹിതനും പരിപൂർണ്ണനും ആയിരുന്നുവെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണതകൾ നിമിത്തം മറ്റുള്ളവർക്കു തന്റെ സാമീപ്യത്തിൽ വല്ലായ്മതോന്നുവാൻ അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും ഇടകൊടുത്തില്ല. തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു രക്ഷാധികാരി എന്ന ഭാവവും അവിടുത്തേക്കില്ലായിരുന്നു.

അവരുടെ കൂട്ടായ്മ ആഗ്രഹിച്ചത്.

ഒന്നുമില്ലായ്മ അംഗീകരിക്കുവാൻ തക്ക സത്യസന്ധത നമുക്കില്ലാത്തതാണ് നമ്മിലൂടെയുള്ള ദൈവശക്തിയുടെ പ്രകടനത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്നാൽ യേശു നമുക്ക് താഴ്മയുടെ വഴികാട്ടിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ജഡത്തിന്റെ ബലഹീനതയും, മനുഷ്യർ എന്ന നിലയിലുള്ള നമ്മുടെ ഒന്നുമില്ലായ്മയും അംഗീകരിക്കുക എന്നതാണ്.

യേശു തന്നെത്താൻ താഴ്മയായതുകൊണ്ടായിരുന്നു ദൈവം അവിടുത്തേക്കു സർവ്വലോകത്തിനുംമീതേ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സ്ഥാനം നൽകിയത് (ഫിലി. 2:9). താഴ്മയുടെ വഴിയിൽ ഏറ്റവും അധികം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും മഹത്വത്തിൽ യേശുവിന്റെ വലത്തും ഇടത്തും ഇരിക്കുന്നത്.

യേശു തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ താഴ്മയിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു താഴേക്കിറങ്ങിവന്നപ്പോൾ മുതൽ കാൽവരിയിലെ കുരിശുവരെ താഴ്മയിൽനിന്നു താഴ്മയിലേക്ക് അവിടുന്ന് സഞ്ചരിച്ചു. ഒരിക്കൽപോലും തിരിഞ്ഞ് സ്വയം ഉയരുവാൻ അവിടുന്ന് ശ്രമിച്ചില്ല. (തുടരും)

■

ഒരു സ്വപ്നവും കാത്ത്

ആഴിയമ്മ കുരുവിള

ബൈബിളിലെ പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവദത്തമായ സ്വപ്നങ്ങളാലും ദർശനങ്ങളാലും സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ട അനേകരാജാക്കന്മാരേയും ദൈവദാസന്മാരേയും നാം കാണുന്നു. ഉദാഹരണം ജോസഫ്. ജോസഫിന്റെ ജീവിതം തന്നെ ഒരു സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കാരമാണ് എന്ന് നമുക്കറിയാം.

സ്വപ്നംകാണാത്തവരായി ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? അമിതാഹാരവും അസ്വസ്ഥമനസ്സും മൂലം ഉറക്കം അസുഖകരമാകുകയും തൽഫലമായി സ്വപ്നബാഹുല്യമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ ദൈവദത്തമായ സ്വപ്നങ്ങൾ ദൈവമക്കൾക്ക് വളരെ വിരളമായി ലഭിക്കാറുണ്ട്.

പുതിയനിയമത്തിന്റെ ആദ്യപുസ്തകമായ മത്തായിസുവിശേഷത്തിന്റെ ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ദൈവദത്തമായ ഒരു സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവ് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപ്രാപിച്ചത് 'നീതിമാൻ' എന്ന് പുതിയനിയമത്തിൽ ആദ്യം ദൈവം അംഗീകരിച്ച യോസഫ് എന്ന ദൈവമനുഷ്യനായിരുന്നു. യോസഫിനു ലഭിച്ച സ്വപ്നം അവനെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലേക്കല്ല നയിച്ചത്. മറിച്ച് തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ സ്വപ്നം ദുരീകരിച്ചു. അത് അവനെ അനുസരണത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. ദൈവികമായ ഒരു ദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ദൈവികസ്വപ്നങ്ങൾ സാധാരണ സ്വപ്നങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതിവിടെയാണ്. അവ അവ്യക്തമോ, ഭാവനാസൃഷ്ടിയോ, ജൂൺ 2007

ആശയക്കുഴപ്പംവരുത്തുന്നതോ ആയിരിക്കില്ല.

മത്തായി 2:13 ൽ യോസഫിന് മറ്റൊരു സ്വപ്നം ലഭിക്കുന്നു. സ്വപ്നത്തിലൂടെ ഒരു നിർദ്ദേശം, ഒരു പ്രതീക്ഷ, അവൻ പ്രാപിക്കുന്നു. 'ഞാൻ നിന്നോടു പറയുംവരെ അവിടെ (മിസ്രയീം) പാർക്കുക'.

ഈ സ്വപ്നത്തിനും യോസേഫ് ഉടനെ ആ രാത്രിയിൽത്തന്നെ അനുസരണം കാട്ടി. അതു മാത്രമല്ല, ഈ സ്വപ്നം അവന്റെയും മറിയയുടേയും ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളേയും അത്യധികം സ്വാധീനിച്ചു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കാൻ ഒരിക്കൽ ഞാൻ പ്രേരിതയായി. ആ ചിന്തകൾ പങ്കുവയ്ക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തിരുവചനത്തിൽ ഇതിന് രേഖകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഒരു 'ഭാവന'യായി ഇതിനെ എടുത്തോളൂ. എങ്കിലും ഈ ഭാവന എനിക്ക് ജീവനായി ഭവിച്ചു. നിങ്ങൾക്കും അപ്രകാരം തന്നെ ആവട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

മിസ്രയീമിലെ ജീവിതകാലത്ത് ഓരോരാത്രിയും ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ യോസേഫ് ഒരു സ്വപ്നം ദൈവത്തിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. 'ഒരു പക്ഷേ ഇന്നു രാത്രി ദൂതൻ സ്വപ്നത്തിൽ പറയുമായിരിക്കാം ശിശുവിനേയും കുട്ടി സ്വദേശത്തേക്ക് പോകുക' എന്ന്. സ്വന്തദേശത്തേക്കുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്കിന്റെ അനിശ്ചിതത്വം അവന്റെ ജീവിതത്തെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. മറിയയും ഓരോരാത്രിയും മടങ്ങിപ്പോക്കിനായി തയ്യാറാ

യിരുന്നു. കാരണം, സ്വപ്നം കണ്ടാൽ ആ നിമിഷം തന്നെ അനുസരിക്കുക യോസഫിന്റെ സ്വഭാവമാണെന്ന് മറിയയ്ക്കറിയാം. ഒട്ടും കാലതാമസമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടിനായി ഉൽക്കടവാഞ്ചര്യോടെ കാത്തിരിക്കുകയും അത് അനുസരിക്കാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്ന അവരുടെ ജീവിതം എങ്ങനെയെല്ലാം രൂപാന്തരപ്പെട്ടു എന്നു നോക്കാം.

1. സുഖപ്രദമായ ഒരു സ്ഥിരവാസം അവർക്ക് അന്യമായിത്തീർന്നു.

ഒരു ദീർഘകാലയാത്രയ്ക്കുവേണ്ടി സദാ ഒരുങ്ങി പരദേശിയാകുന്നവർക്കു അവരുടെ ഒരു ശീലമായി.

2. സ്വന്തമായി ഒന്നും ഒരുക്കിവെച്ചില്ല. ആ ദേശക്കാരോട് ആശ്രയം, പിരിയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായേക്കാവുന്ന ഒരു ബന്ധത്തിലും അവർ ഏർപ്പെട്ടില്ല.

3. തൊഴിൽ മേഖല വികസിപ്പിച്ചില്ല. യോസേഫ് സമർത്ഥനായ ഒരു തച്ചനായിരുന്നിരിക്കാം. അതിലുപരി അവൻ നീതിമാനായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ ധാരാളം തൊഴിലവസരങ്ങൾ അവന് ലഭിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ അവൻ ഓരോദിവസവും ഒരു സ്വപ്നം പാർത്ത് കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത് തീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഓർഡറുകളേ ഏറ്റെടുത്തുകാണു. ഒരു കൊരണ്ടിയോ, കസേരയോ, മേശയോ മറ്റോ. വലിയ പണികൾ നൽകാൻ വന്നവരോട് അവൻ ഒരുപക്ഷേ ഇപ്രകാരം സാക്ഷ്യം പറഞ്ഞിരിക്കാം. 'നോക്കൂ, ഞാൻ ഇവിടെ ഒരു പരദേശിയാണ്. ഒരുപക്ഷേ ഇന്നു രാത്രിതന്നെ സ്വദേശത്തേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാൻ നിർദ്ദേശം ലഭിച്ചേക്കാം. അപ്പോൾ താങ്കളുടെ ഈ വലിയ ഓർഡർ സ്വീകരിച്ചാൽ എനിക്ക് താങ്കളോട് നീതിപൂലർത്താൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു തീർക്കാവുന്നത് മാത്രം ഞാൻ ഏറ്റെടുക്കാം'.

4. യോസഫിന് 'നാളെ' എന്നൊന്നില്ലായിരുന്നു. അവൻ ജൂൺ 2007

അവന്റെ 'നാളെയെ' ദൈവകരങ്ങളിൽ ഭരമേൽപ്പിച്ചു.

5. സകലവും താത്ക്കാലികം. മറിയയും അപ്രകാരം ഒരു നല്ല ഭാര്യയായി അവളുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തി. വീട്, വസ്തുവകകൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ, സുഹൃത്തുക്കൾ, ബന്ധങ്ങൾ, അയൽക്കാർ മുതലായവ എല്ലാം അവർ ഒരു ലേബലിനു കീഴിലാക്കി. 'താത്ക്കാലികം; ഇട്ടിട്ടുപോകേണ്ടവ' എന്നതായിരുന്നു ആ മുദ്ര.

6. ജീവിതത്തിന്റെ മുൻഗണനാക്രമം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. അവരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷകൾ, ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്നിവ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു.

7. അവരുടെ പക്കൽ ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ട യേശുവിന്റെ ജീവന്റെ സംരക്ഷണം അവരുടെ ജീവിതലക്ഷ്യമായിത്തീർന്നു. യേശുവിന്റെ ജീവന് ഹാനി സംഭവിക്കരുത്-സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ അപ്പോഴത്തെ ഇഷ്ടം അതായിരുന്നു. അവരുടെ ഇഷ്ടവും അതുതന്നെയായി. ദൈവഹിതത്തിന് അനുരൂപമായി രൂപാന്തരംപ്രാപിച്ച ഒരു കുടുംബം. യേശുവിന്റെ ജീവനെക്കാൾ വിലമതിപ്പുള്ളതായി മറ്റൊന്നും അവർക്കില്ലായിരുന്നു.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും ഇത് വാസ്തവമല്ലേ? ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവൻ നമ്മിലില്ലേ? (1 യോഹന്നാൻ 5:11,12) ആ സാക്ഷ്യമോ 'ദൈവം നമുക്ക് നിത്യജീവൻ തന്നു. ആ ജീവൻ അവന്റെ പുത്രനിലുണ്ട്.' എന്നുള്ളതുതന്നെ. പുത്രനുള്ളവന് ജീവനുണ്ട്. ദൈവപുത്രനല്ലാത്തവന് ജീവനില്ല. യേശുവിന്റെ ജീവന് ഹാനിവരുത്തുന്ന സകലവും വിട്ട് നാം ഒഴിയേണ്ടതല്ലേ? അതിനായി നാം ജാഗ്രതപൂർവ്വമാണോ? ലോകം, പിശാച്, ജഡം ഇവ നമ്മിലെ യേശുവിന്റെ ജീവനെ ഹനിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. യേശുവിന്റെ ജീവനെക്കാൾ വിലമതിപ്പുള്ളതായി എന്തെങ്കിലും നമുക്കുണ്ടോ? നമുക്ക് നമ്മെത്തന്നെ ശോധന ചെയ്യാം. ഉണ്ടെങ്കിൽ ജൂൺ 2007

സുവിശേഷത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പേജ് 11 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച

എന്നാൽ അതല്ല മുഖ്യ പരിഗണന. ഉവ്വ് പാപികൾക്ക് ഇതിൽ അവരുടെ പങ്കുണ്ട്. ദൈവം അവരുടെ ആവശ്യം നിറവേറ്റുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ അതല്ല പരമപ്രധാനമായ കാര്യം. പ്രാഥമികമായ വസ്തുത ദൈവപുത്രന്റെ തൃപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണ് എല്ലാം എന്നുള്ളതാണ്. അവിടുത്തെക്കു തൃപ്തിവന്നാൽ മാത്രമേ നമുക്കും തൃപ്തിവരുകയുള്ളൂ. പാപികൾ തൃപ്തരാകുകയുള്ളൂ. കർത്താവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയും സ്വയം തൃപ്തി വരാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളാവിനെപ്പോലും ഞാൻ ഇതുവരെ കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ല. അത് അസാധ്യമാണ്. ഒന്നാമത് കർത്താവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു നമുക്കും തൃപ്തി കൈവരും.

എന്നാൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ

യോസേഫിന്റെ ജീവിതമാതൃക പിൻപറ്റാൻ കഴിയില്ല. ലോകസ്നേഹം ദൈവികജീവന്റെ പരമമായ ഒരു ശത്രുവാണ്. യോസേഫ് ഒരു സ്വപ്നവും കാത്ത് ഓരോ ദിവസവും ചെലവിട്ടു. നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാൻ ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടോ? തീർച്ചയായും. അതിമനോഹരമായ ഒരു സ്വപ്നം നമുക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരു കാഹളനാദമാണ്. (മത്തായി 24:31) 'അവൻ തന്റെ ദൂതന്മാരെ മഹാകാഹളധനിയോടു കൂടെ അയയ്ക്കും അവർ അവന്റെ വ്യതന്മാരെ ആകാശത്തിന്റെ അറ്റതിമുതൽ അറുതിവരെയും നാലുദിക്കിൽനിന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കും'. ഹല്ലേലൂയ്യാ! ഓരോ നിമിഷവും നാം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട ഒരു സ്വപ്നമാണിത്. അങ്ങനെ പ്രതീക്ഷയോടെ കഴിയുന്ന നമ്മുടെ ജീവിതം എത്ര വ്യത്യസ്തമാകും! കൊലോസ്സർ 3:1-4 വരെ വായിക്കുക. 'നമ്മുടെ ജീവനായ ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുമ്പോൾ നാമും അവനോടുകൂടെ തേജസ്സിൽ വെളിപ്പെടും'.

ജൂൺ 2007

കർത്താവിനായി ചെലവാക്കാതെ അവിടുത്തെക്കു തൃപ്തി വരികയില്ല. ദൈവിക ശുശ്രൂഷയിൽ 'വെറുംചെലവിന്റെ പ്രമാണ' മാണ് ശക്തിയുടെ പ്രമാണം. പ്രയോജനപ്പെടലിന്റെ പ്രമാണം ദൈവികശക്തിയുടെ പ്രമാണം അല്ല. 'വെറുംചെലവി'ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ദൈവകരങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥപ്രയോജനപ്പെടലിനെ അളക്കേണ്ടത്. കൂടുതൽ ദൈവത്തിനു വേണ്ടി ചെയ്യാം എന്നു നിങ്ങൾ കരുതുന്നു; നിങ്ങളുടെ കഴിവുകളെ പരമാവധി (ഒരു പക്ഷേ പരമാവധിക്ക് അപ്പുറവും) ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പ്രമാണമാണ്, ദൈവികപ്രമാണമല്ല. ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു കണ്ടെത്തും. മറിച്ച് 'കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ള വേല'യ്ക്ക് പകരം അവനു ശുശ്രൂഷി

മത്തായി 24:38,39 വാക്യങ്ങളിൽ യേശുവിന്റെ വരവിനെ നോഹയുടെ കാലത്തോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. തിന്നുക, കുടിക്കുക, വിവാഹം കഴിക്കുക, എന്നീ പരമസാധാരണമായ കാര്യങ്ങൾ പാപകരമാകുമോ? ജഡാഭിലാഷപുരണത്തിന് മുൻഗണന നൽകുന്നതിലൂടെ സാധാരണം എന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഈ കാര്യങ്ങൾ പാപകരമാകും എന്ന് തിരുവചനം പഠിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മിൽ ദൈവം ഉരുവാക്കിയ യേശുവിന്റെ ജീവന് ഹാനികരമായ ജീവിതശൈലിയെല്ലാം തന്നെ പാപകരമത്രേ. ജീവനിലേക്കുള്ള വഴി ഇടുങ്ങിയതാണ്. അതിനെ വിശാലമാക്കാൻ തുനിയരുത്. അതുകൊണ്ട് താഴ്മയിലൂടെയും നൂറുകണത്തിലൂടെയും നമുക്ക് നമ്മെത്തന്നെ ചെറുതാക്കാം. ദൈവത്തിന്റെ സഹായകൃപ അതിനായി നമുക്ക് യാചിക്കാം.

'അവനോ (എന്നിൽ) വളരേണം ഞാനോ കുറയേണം'. ഇതാകട്ടെ നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം. ■

ക്കുകയാണുവേണ്ടത്. ഒന്നും ചെയ്യാതെ ഇരിക്കണം എന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നാമത് കർത്താവാണ്, അവിടുത്തെ വേലയല്ല എന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ താത്പര്യം.

നമുക്കു പ്രായോഗികമായ ഒരു കാര്യത്തിലേക്കു വരാം. നിങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ പറഞ്ഞേക്കാം "ഞാൻ എന്റെ പദവികളും പ്രവർത്തനങ്ങളും എല്ലാം വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. കർത്താവിനെ ഈ വിധത്തിൽ സേവിക്കേണ്ടതിന് ഭാവിയിലെ പല സാധ്യതകളും മറന്നുകളഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ കർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ചിലപ്പോൾ കർത്താവ് എനിക്ക് മറുപടി തരാറുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഒരു കൃത്യമായ മറുപടിക്കായി എനിക്ക് ഏറെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അവിടുന്ന് ചിലപ്പോൾ എന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. മറ്റുചിലപ്പോൾ അവിടുന്ന് എന്നെ കടന്നുപോയതുപോലെത്തോന്നും. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരു വലിയ സംവിധാനത്തിൽ ഇപ്പോഴും തുടരുന്ന ഒരുവനുമായി ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ താരതമ്യം ചെയ്യാറുണ്ട്. അവനും ശോഭനമായ ഒരു ഭാവി ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻ എന്നെപ്പോലെ അതുവേണ്ടെന്നുവെച്ചില്ല. അവൻ അവിടെത്തന്നെ തുടരുന്നു. അവിടെ കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നു. അവന്റെ ശുശ്രൂഷയെ കർത്താവ് അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ധാരാളം ആത്മാക്കൾ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അവൻ വിജയത്തിലേക്കു മുന്നേറുകയാണ് (ഭൗതികമായല്ല ആത്മികമായിത്തന്നെ). എനിക്ക് ചിലപ്പോൾ തോന്നാറുണ്ട് എന്നെക്കാൾ നല്ല ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാണിത് തോന്നുന്നത് അവനെയാണ്. എത്രസന്തോഷം. എത്ര തൃപ്തി. എന്നാൽ എനിക്ക് മൊത്തത്തിൽ ലഭിച്ചത് എന്താണ്? അവൻ ഒരിക്കലും ഈ വഴിയിലൂടെ വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു

ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആത്മികസമൃദ്ധി എന്നു കരുതുന്നതെല്ലാം അവനുണ്ട്. എന്നാൽ എനിക്കാകട്ടെ, എല്ലാവിധ കൃഷ്ണാലുക്കളും സംഭവിക്കുന്നു. എന്താണ് ഇതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥം? ഞാൻ എന്റെ ജീവിതം പാഴാക്കുകയാണോ? സത്യത്തിൽ ഞാൻ ഏറെ കൊടുത്തുപോയോ?

ഇതാണ് നിങ്ങളുടെ പ്രശ്നം. മറ്റൊരു സഹോദരന്റെ കാൽച്ചുവടുകളിൽ കർത്താവിനെ അനുഗമിപ്പാനാണ് നിങ്ങൾക്കു താത്പര്യം. നിങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചത് അനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. കൃഷ്ണങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട. നിങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചത് കർത്താവ് നിങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാനാണ്. അവിടുന്ന് നിങ്ങളെ അടിച്ചിടുന്നത് നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ല.

ആ സഹോദരനിൽനിന്നു നിങ്ങളുടെ നോട്ടം മാറ്റുക! നിങ്ങളുടെ കർത്താവിനെ നോക്കുക. അവിടുന്ന് ഏറ്റവും വിലമതിക്കുന്നത് എന്താണെന്ന് നിങ്ങളോടടുത്തെന്ന ചോദിക്കുക. വെറുംചെലവിന്റെ പ്രമാണംകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന് നമ്മെ ഭരിക്കുവാൻപോകുന്നത്. 'അവൾ ഇത് എനിക്കായി ചെയ്തു.' ദൈവപുത്രന്റെ ഹൃദയത്തിന് യഥാർത്ഥതൃപ്തി നാം കൊടുക്കണമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നാം അവനായി നമ്മെത്തന്നെ പാഴാക്കിയേ മതിയാകൂ. നാം കൂടുതൽ കൊടുത്തുപോയെന്നും ഒന്നും മടക്കി കിട്ടിയില്ലെന്നും തോന്നിപ്പിക്കും. ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാണ്.

പ്രിയസ്നേഹിതരേ, നാം എന്തിനു പിന്നാലെയാണ് പോകുന്നത്? ആ ശിഷ്യന്മാരെപ്പോലെ 'പ്രയോജനപ്പെടലി'ന്റെ പിന്നാലെയാണോ? അവർ ആ മുന്നൂറു വെള്ളിക്കാശും പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. കാണാവുന്നതും അളക്കാ

ആ പാദമുദ്രകളിൽ പദമുന്നി...

ചാൾസ് എം. ഷെൽഡൺ
മൊഴിമാറ്റം:ബോബി ചെറിയാൻ

വായിച്ചു തുടങ്ങുംമുമ്പ്.....

റെയ്മണ്ട് ഒന്നാം സഭയിലെ ശുശ്രൂഷകനാണ് ഹെൻട്രി മാക്സ്വെൽ. ഞായറാഴ്ച, 'യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുക' എന്ന പ്രസംഗത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഇരുന്നപ്പോൾ തൊഴിലന്വേഷിച്ച് നടന്ന ഒരാൾ പ്രസംഗപീഠത്തിലേക്ക് കയറിവന്നു. 'നിങ്ങൾ പ്രായോഗികതലത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നത്?' എന്ന ചോദ്യം സഭാജനങ്ങളോട് അയാൾ ഉന്നയിച്ചു. എന്നാൽ സംസാരം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഹൃദയാഘാതമുലം അയാൾ മരിച്ചു. പിറ്റേ ആഴ്ച റവ.ഹെൻട്രി മാക്സ്വെൽ തന്റെ സഭാജനങ്ങൾക്ക് ഒരു ആഹ്വാനം നൽകി-അടുത്ത ഒരു വർഷത്തേക്ക് നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് 'യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു' എന്നു ചോദിച്ചശേഷം മാത്രമേ ഏതു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാവൂ എന്ന പ്രതിജ്ഞ എടുക്കുക. സഭയിലെ ഒരു സംഘം വിശ്വാസികൾ അങ്ങനെ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. നഗരത്തിലെ ഡെയ്ലി ന്യൂസ് പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപർ നോർമൻ ആകുട്ടത്തിൽ ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ച് പത്രത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. അത് ഓഫീസിൽ ചില കോളിളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുതന്നെ പോയി.

പ്രതിജ്ഞ എടുത്തവരിൽ ഒരാളായ അലക്സാണ്ടർ പവേഴ്സ് തന്റെ കമ്പനി ചില നികുതിവെട്ടിപ്പുകൾ നടത്തുന്നതായി യാദൃച്ഛികമായി മനസ്സിലാക്കി. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പവേഴ്സ് കൂഴങ്ങി. സഭയിലെ ഗായികയായ റോച്ചലും ധനികയുവതിയായ വെർജീനിയയും പ്രതിജ്ഞയെടുത്ത മറ്റുരണ്ടുപേരാണ്. ഇതിനിടെ റോച്ചലിന് ഒരു സംഗീത ട്രൂപ്പിൽ ജോലി ലഭിച്ചു. പക്ഷേ പ്രതിജ്ഞമൂലം അത് അവൾ സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നു. പകരം ടൗണിൽ അധോലോകസംഘങ്ങൾ വിഹരിക്കുന്ന ചമ്പാരത്തിൽ നടക്കുന്ന സുവിശേഷയോഗങ്ങളിൽ പാടാൻ അവൾ തയ്യാറായി.....

തുടർന്നുവായിക്കുക....

9

ഹെൻട്രി മാക്സ്വെൽ പത്രം വായിച്ചിട്ട് മടക്കി വച്ചു. "ഞാൻ പവേഴ്സിനെ കാണാൻ പോവുകയാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ വാക്ക് പാലിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമാണിതെല്ലാം."

അദ്ദേഹം പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭാര്യ ചോദിച്ചു: "യേശു ആയി ജൂൺ 2007

രുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നോ?" മാക്സ്വെൽ പെട്ടെന്നു നിന്നു. ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചു. എന്നിട്ടു പതപ്പെടുത്താത്തതു: "ഞാൻ അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നു. എന്തായിരുന്നാലും പവേഴ്സ് തന്റെ കാര്യത്തിലാണല്ലോ അങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തത്.

മറ്റാർക്കും വേണ്ടിയല്ല."

"അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ കാര്യമോ? അവർക്കതു സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുമോ?"

"വളരെ പ്രയാസകരമായിരിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ പവേഴ്സ് ചുമക്കേണ്ട ക്രൂശ് അതുതന്നെ. അവർക്ക് ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല."

മാക്സ്വെൽ പുറത്തുകടന്ന് പവേഴ്സിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. പവേഴ്സ് വാതിൽക്കൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പരസ്പരം കൈപിടിച്ചു. വാക്കുകളില്ലാതെ തന്നെ അവർ ഉൾവികാരങ്ങളെ പരസ്പരം പകർന്നു. അപ്രകാരമുള്ള അന്തരാത്മാവിലെ ഐക്യം അവർ മുഖപാരികളും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.

"താങ്കൾ എന്താണു ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്?" മാക്സ്വെൽ കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷം ചോദിച്ചു.

"മറ്റൊരു ജോലി അന്വേഷിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണോ താങ്കൾ ചോദിച്ചത്? അത്തരം കാര്യങ്ങളൊന്നും ഇതുവരെ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക് പഴയ ടെലിഗ്രാഫ് ഓപ്പറേറ്ററുടെ ജോലി ചെയ്യുന്നതിൽ സന്തോഷമേയുള്ളൂ. എന്റെ കുടുംബത്തിന് സമൂഹത്തിൽ ഇന്നുള്ള സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് പ്രശ്നമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല."

പവേഴ്സ് ശാന്തനായിരുന്നു. ഹൃദയവ്യഥ വാക്കുകളിൽ. ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും പ്രതികരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാക്സ്വെൽ ചോദിച്ചു. അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പവേഴ്സ് അനുഭവിക്കുന്ന സമ്മർദ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

"ഒരു കാര്യം താങ്കൾ പരിഗണിക്കണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു." ജൂൺ 2007

••••• 'യേശു ജീവിച്ചുതുപോലെ' എന്ന തത്വം തന്റെ സഭയെയും ആ നഗരത്തെയും മാറ്റത്തിന്റെ ചുഴിയിലേക്ക് വലിച്ചു കൊണ്ടു പോവുകയാണെന്ന സത്യം അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഓരോ ദിവസവും തീരുമാനമെടുത്ത് അനുസരിക്കുന്നവരുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലങ്ങൾ ഗൗരവമേറിയ ആഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാജ്യത്തുടനീളം നൂറുകണക്കിനു കുടുംബങ്ങളുടെ ചരിത്രം തന്നെ മാറ്റിയെഴുതുന്ന ഒരു മാറ്റത്തിന്റെ തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു അത്.

••••• പവേഴ്സ് പറഞ്ഞു. "അത് ആ സ്ഥാപനത്തിൽ തുടങ്ങിവച്ച പ്രവർത്തനമാണ്. കമ്പനി ഒരിക്കലും ആ പ്രവർത്തനത്തെ എതിർക്കാതിരയില്ല. റെയിൽറോഡ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിലെ വലിയ ഒരു വൈരുദ്ധ്യമാണ് വൈ.എം.സി.എ പോലുള്ള ക്രിസ്തീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അതു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവയുടെ സ്വാധീനം തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അതേ സമയം തന്നെ മാനേജ്മെന്റ് ഏറ്റവും അക്രൈസ്തവവും അഴിമതി നിറഞ്ഞതുമായ തീരുമാനങ്ങളും നടപടികളും സ്വയം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നത്. സത്യസന്ധരും നല്ല പെരുമാറ്റമുള്ളവരും ക്രിസ്ത്യാനികളുമായ ജോലിക്കാരുണ്ടായിരുന്നത് സ്ഥാപനത്തിനു ഗുണകരമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാം ആ ഭക്ഷണമുറിയിൽ വരുത്തിയ മാറ്റവും അതിന്റെ ഉപയോഗവും കമ്പനിക്ക് സന്തോഷകരമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു നാം തുടങ്ങിവച്ച ആ കാര്യങ്ങൾ താങ്കൾ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. താങ്കൾക്ക് കാര്യങ്ങളൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല ജോലിക്കാരിൽ ഒരു സ്വാധീനവും

മതിപ്പും ഉണ്ടാക്കാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂടുതലൊന്നെങ്കിലും സൗകര്യങ്ങൾ ആവശ്യമെങ്കിൽ മിൽട്ടൺ റൈറ്റിനു ചെയ്തുതരാൻ കഴിയും. കൂടെക്കൂടെ അവിടെ പോവുക. അതുകഴിയില്ലേ?”

“തീർച്ചയായും” മാക്സ്വെൽ മറുപടിയായി പറഞ്ഞു. അവർ ഒരുമിച്ച് മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിച്ച് ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ പിരിഞ്ഞു.

ആ ആഴ്ചത്തെ സംഭവങ്ങൾ മാക്സ്വെല്ലിന്റെ മനസ്സിനെ മമിക്കുകയായിരുന്നു. ‘യേശു ജീവിച്ചതുപോലെ’ എന്ന തത്വം തന്റെ സഭയെയും ആ നഗരത്തെയും മാറ്റത്തിന്റെ ചുഴിയിലേക്ക് വലിച്ചുകൊണ്ടു പോവുകയാണെന്ന സത്യം അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഓരോ ദിവസവും തീരുമാനമെടുത്ത് അനുസരിക്കുന്നവരുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലങ്ങൾ ഗൗരവമേറിയ ആഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാജ്യത്തുടനീളം നൂറുകണക്കിനു കുടുംബങ്ങളുടെ ചരിത്രം തന്നെ മാറ്റിയെഴുതുന്ന ഒരു മാറ്റത്തിന്റെ തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു അത്. നോർമന്റെയും വിൻസ്ലോയുടെയും പരേത സിന്റെയും നടപടികളുടെ ഫലങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ തീരുമാനമെടുത്ത മുഴുവൻ പേരും അത്തരം ഒരു ത്യാഗത്തിലേക്കും അനുസരണത്തിലേക്കും വന്നാൽ എത്ര വലിയ ഫലമായിരിക്കും ഉണ്ടാകുക എന്ന് മാക്സ്വെൽ ചിന്തിച്ചു പോയി. എങ്കിലും എല്ലാവർക്കും പ്രതിജ്ഞ പാലിക്കാൻ സാധ്യമാകുമോ എന്നദ്ദേഹം സംശയിച്ചു. ക്രൂശിനു ഭാരമേറുമ്പോൾ പിന്തിരിയില്ലേ?

പിറ്റേന്ന് കാലത്ത് സഭയിലെ സന്നദ്ധസംഘത്തിന്റെ പ്രസിഡന്റ് ആയ മോറിസ്, മാക്സ്വെല്ലിനെ കാണുവാൻ ഓഫീസിലേക്കു കയറി വന്നു.

“എന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പറഞ്ഞു താങ്കളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ ഞാനുദ്ദേശിച്ചില്ല. എങ്കിലും എനിക്കൊരല്പം ഉപദേശം ആവശ്യമുണ്ട്.”

ജൂൺ 2007

“താങ്കൾ വന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. പറയൂ എന്താണ് താങ്കളുടെ ആവശ്യം?”

“എന്റെ ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഞാൻ സെന്റീനെൽ എന്ന പത്രത്തിനുവേണ്ടി കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷമായി ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്നു താങ്കൾക്കറിയാമല്ലോ. കഴിഞ്ഞ ശനിയാഴ്ച വൈകിട്ട് പത്രാധിപർ എന്നെ വിളിച്ച് തികച്ചാഴ്ചത്തെ പ്രത്യേകപതിപ്പിനുവേണ്ടി തലേന്ന് നടന്ന ട്രെയിൻ കൊള്ളയെക്കുറിച്ച് ഒരു അന്വേഷണറിപ്പോർട്ടുണ്ടാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ ജോലി ഞായറാഴ്ച കാലത്തെ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാനതു നിരസിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്നെ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചു വിട്ടു. ഞാൻ ചോദിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നോ? സഹപ്രവർത്തകർ എന്നോടു പറഞ്ഞു ഞാൻ എടുത്ത തീരുമാനം വെറും മടയത്തരമാണെന്ന്. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി തീരുമാനങ്ങളെക്കുറുന്നത് വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യബോധത്തോടെയായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതു മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. പക്ഷേ വെറും മടയത്തരമാകരുത്. താങ്കൾ എന്തു പറയുന്നു?”

“താങ്കൾ വാഗ്ദാനം പാലിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. യേശു ഒരിക്കലും ഞായറാഴ്ച കാലത്ത് ഒരു പത്രവാർത്ത ഉണ്ടാക്കാൻ പോകുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.”

“നന്ദി മി. മാക്സ്വെൽ. എനിക്ക് അല്പം ചിന്താക്കുഴപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുന്നേറ്റും ഉള്ളിൽ സ്വസ്ഥത വർദ്ധിച്ചു വന്നിരുന്നു.”

മോറിസ് പോകാനെഴുന്നേറ്റു. പാസ്റ്റർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തോളിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം കൈവച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

“താങ്കൾ എന്താണു ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്?”

“എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഷിക്കാഗോ പോലെയുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു വലിയ നഗരത്തിലേക്കു പോകാമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.”

“താങ്കൾക്ക് ‘ന്യൂസി’ൽ എന്തുകൊണ്ട് ശ്രമിച്ചുകൂടാ?”

“അവിടെയൊന്നും ഒഴിവുകളില്ല. ഞാൻ അതെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല.”

“എന്റെ കൂടെ ന്യൂസിന്റെ ഓഫീസിലേക്കു വരിക”. മാക്സ്വെൽ പറഞ്ഞു. “നമുക്കു നോർമനോടു ഒന്നു സംസാരിച്ചു നോക്കാം.”

“എനിക്കുവേണ്ടത് ഞായറാഴ്ച ജോലി ചെയ്യാൻ താത്പര്യമില്ലാത്തവരെയാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല ഒരു പുതിയ ശൈലിയിൽ വാർത്തകൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പദ്ധതിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. താങ്കൾക്കിവിടെ വളരാൻ കഴിയുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത് കാരണം, താങ്കളും ‘യേശു എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു’ എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണല്ലോ ചിന്തിക്കുന്നത്.” നോർമൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം മോറിസിനെ ചില ജോലികൾ ഭരമേല്പിച്ചു.

ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന് ഒരു ജോലി വാങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ പാസ്റ്റർ തിരികെപ്പോയി.

പോകുന്ന വഴി അദ്ദേഹം മിൽട്ടൺ റൈറ്റിന്റെ ഓഫീസിലൊന്നു കയറി. മിൽട്ടൺ റൈറ്റ് ആകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. തികച്ചും പ്രായോഗികബുദ്ധിയും ബിസിനസ് മനോഭാവവും മാത്രമുള്ള മിൽട്ടൺ റൈറ്റ് അമ്പേ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

“യേശു ഒരിക്കലും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണു കഴിഞ്ഞ ഇരുപതുവർഷമായി ഞാൻ ചെയ്തു കൂട്ടിയത്. എന്നാൽ അതൊക്കെ മാറ്റിയെടുക്കാൻ ഞാൻ ജൂൺ 2007

പ്രതിജ്ഞയെടുത്ത ദിവസം മുതൽ കടുത്ത ശ്രമം നടത്തി വരികയാണെന്ന വസ്തുത മറച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. ബിസിനസ്സ് ഇടപാടുകളിൽ പാപപ്രവൃത്തികളെക്കാൾ (Sins of commission) അവഗണന എന്ന പാപമാണ് (Sins of omission) കൂടുതലും എന്നിലുള്ളത്.”

“എന്തുമാറ്റങ്ങളാണു പ്രഥമമായി താങ്കൾ വരുത്തിയത്?”

“പ്രഥമമായി എനിക്കു വരേണ്ടിയിരുന്ന മാറ്റം തൊഴിലാളികളോടുള്ള എന്റെ മനോഭാവമാണ്. ഞായറാഴ്ച ഇവിടെയെത്തിയതുമുതൽ ഞാൻ ‘യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ’ ഈ ഗുമസ്തന്മാരോടും ശിപായിമാരോടും വിലപനജോലിക്കാരോടുമൊക്കെ എങ്ങനെ പെരുമാറുമായിരുന്നു. അവർക്കുവേണ്ടി എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളായി ഞാൻ അവരിൽ നിന്നും കാത്തു പാലിച്ച ദുരം യേശു സൂക്ഷിക്കുമായിരുന്നോ അതോ വ്യക്തിബന്ധങ്ങളുണ്ടാക്കുമായിരുന്നോ? വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുമായിരുന്നു എന്നാണെന്റെ മനസ്സു പറഞ്ഞത്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഏതുതരത്തിലായിരിക്കും ആ ബന്ധം? ഞാൻ അതിനുവേണ്ടി എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? അവരെ വിളിച്ചു കൂട്ടി അവരുമായി ഒരു സംഭാഷണത്തിലൂടെ മാത്രമേ എനിക്കതു കണ്ടെത്താൻ കഴിയൂ എന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. അങ്ങനെ ചൊവ്വാഴ്ച രാത്രി ഞാനവരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഇപ്പോൾ പറയാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം പലകാര്യങ്ങൾ സംഭാഷണത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു. യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്നപോലെ ഞാൻ സംസാരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. വളരെ ശ്രമകരമായിരുന്നു. എനിക്കിതൊന്നും ശീലമല്ലാത്തതിനാൽ തെറ്റുകൾ പറ്റിക്കാണു്. പക്ഷേ, മി. മാക്സ്വെൽ, അതിന്റെ സ്വാധീനം പലരിലും പ്രകടമായി വരുന്നുണ്ട്. ആ യോഗത്തിൽ

“ഉള്ള അവസ്ഥയിൽ. എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

എന്നോട് ക്ഷമിക്കുന്നു. കഴുകുന്നു. വിടുവിക്കുന്നു വാഗ്ദത്തം ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതാൽ.

ഓ ദൈവകുഞ്ഞാടെ ഇതാ ഞാൻ വരുന്നു.”

അന്തരത്വവിന്റെ ദാഹത്തിന്റെ അലകളായിരുന്നു ആ പാട്ടിൽ. അതു ചതരത്തെ മുഴുവൻ തഴുകിയൊഴുകി. ചതരമൊഴുകി നീങ്ങി. വിടങ്ങുപ്പിന്റെ കൃപയുടെ തുറമുഖത്തേക്ക്.

കണ്ണുകൾ നിറയുകയും അധരങ്ങൾ വിതുമ്പുകയുമുണ്ടായി. ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്ത് എന്നു ചോദിച്ചിരുന്നതിനാൽ എനിക്കു വരുമായുള്ള ഹൃദയബന്ധം കൂടുതൽ ഇഴപാകുന്നതായി ഞാനറിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ ഒരു പുതിയ പാതയിലാണ്. അതു മുഴുവൻ ബിസിനസ്സിനെയും ഒരു പുതിയ പണിയുടെ പന്ഥാവിളത്തിലിരിക്കുന്നു. യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്ന് എനിക്ക് അത്രകണ്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സിൽ വന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ താങ്കളോടു പങ്കുവയ്ക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം തന്റെ മേശയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു കുറിപ്പ് പുറത്തെടുത്തു. അത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു.

മിൽട്ടൺ റൈറ്റിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു ബിസിനസ്സുകാരൻ എന്ന നിലയിൽ യേശു ചെയ്യുമായിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ:

1. പണമുണ്ടാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയല്ല ദൈവമഹത്വത്തിനായി ബിസിനസ്സ് നടത്തും.

2. ലഭിക്കുന്നവരുമാനം മുഴുവനും സ്വന്തമെന്നു കരുതാതെ മനുഷ്യനന്മ ജൂൺ 2007

യ്ക്കായി ട്രസ്റ്റ് രൂപീകരിച്ച് ഫണ്ടുകളുണ്ടാക്കും.

3. തന്റെ ജോലിക്കാരോടു സ്നേഹമായും സഹായകരമായും സഹവർത്തിക്കും. രക്ഷിക്കപ്പെടാനുള്ള ആത്മാക്കളെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ മാത്രമേ അവരോടു പെരുമാറുകയുള്ളൂ. ധനാർജ്ജനത്തെക്കാൾ ഇക്കാര്യത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകും.

4. സത്യസന്ധമല്ലാത്തതോ അയോഗ്യമായതോ ആയ യാതൊരു ഇടപാടുകളും നടത്തുകയോ ആരെങ്കിലും ചൂഷണം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുകയില്ല.

5. നിസ്വാർത്ഥതയും സഹായമനസ്കതയും ബിസിനസ്സിന്റെ ചാലകശക്തിയായിരിക്കും.

6. ഈ തത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ബന്ധം ജോലിക്കാരുമായും ഇടപാടുകാരുമായും ബന്ധപ്പെടുന്ന എല്ലാ മേഖലകളുമായും ഉണ്ടാക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യും.

മാക്സ്വെൽ സാവധാനം അതു വായിച്ചു. കഴിഞ്ഞ ദിവസം താനും തന്റെ സഭയിൽ ഇപ്രകാരം ആയിരിക്കുമെന്ന് ഇതുപോലെയാക്കെ ചില തീരുമാനങ്ങളെടുത്തതോർത്തു.

“ഇങ്ങനെയൊക്കെ ബിസിനസ്സ് നടത്താൻ കഴിയുമെന്നു താങ്കൾ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടോ?”

“തീർച്ചയായും, ബുദ്ധിപൂർവ്വമുള്ള നിസ്വാർത്ഥത ബുദ്ധിപൂർവ്വമുള്ള സ്വാർത്ഥതയെക്കാൾ ജ്ഞാനമേറിയതാണ്.” താങ്കൾ അങ്ങനെ കരുതുന്നില്ലേ? ജോലിക്കാർക്കും ലാഭത്തിലും നേട്ടങ്ങളിലും ഓഹരി ലഭിക്കുമെന്നാൽ അവർക്കു സ്ഥാപനത്തോടു സ്നേഹവും ആത്മാർത്ഥതയും കൂടും. അതു അശ്രദ്ധയെയും അമിതവ്യയത്തെയും ഒഴിവാക്കി സമർപ്പണവും കാര്യക്ഷമതയും വിശ്വസ്തതയും വർദ്ധിക്കുവാനിടയാക്കും. ശരിയല്ലേ?”

“ഞാൻ അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നു. ബിസിനസ്സ് ലോകത്തിൽ ഇങ്ങനെയു

ള്ളവർ വിരളമാണ്. പക്ഷേ വെറും ലാഭത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം സ്വാർത്ഥതയോടെ നിലകൊള്ളുന്ന മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളുമായി താങ്കൾ എങ്ങനെ ഇടപാടുകൾ നടത്തും?”

“അത് എന്നെ വീക്ഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം തന്നെയാണ്.”

“താങ്കൾ സഹകരണത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുക്കാനാണല്ലോ പദ്ധതിയിട്ടിരിക്കുന്നത്.”

“അതെ. ഞാൻ കാര്യങ്ങളെ പഠിച്ചു വരുന്നതേയുള്ളൂ. എന്തായാലും യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ നിസ്വാർത്ഥമായ ഒരു പ്രവർത്തനമായിരിക്കും നടത്തുക എന്നതു നിസ്തർക്കമാണ്. തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരെ അദ്ദേഹം സ്നേഹിക്കും. പരസ്പരസഹായത്തിലൂടെയും മറ്റും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വേണ്ടി ഉദ്യമിക്കും. എന്നാൽ എനിക്കു കൂടുതൽ സമയം ആവശ്യമുണ്ട്.”

പുതിയ മാറ്റങ്ങളെ ഭാവനയിൽക്കണ്ട് സംതൃപ്തിയോടെ മാക്സ്വെൽ അവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങി നടന്നു. മിൽട്ടൺ റൈറ്റ് ഈ നിലയിൽ തുടർന്നാൽ റേഞ്ചിലെ ഏറ്റവും സ്വാധീനമുള്ള ക്രിസ്തീയ സന്ദേശവാഹകൻ അദ്ദേഹം തന്നെ ആയിരിക്കും-മാക്സ്വെൽ ചിന്തിച്ചു. തന്റെ പഠനമുറിയിൽ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനയോടെ ഞായറാഴ്ചത്തേക്കു പ്രസംഗം തയ്യാറാക്കാൻ തുടങ്ങി. മദ്യശാലയെക്കെതിരെ ആഞ്ഞടിക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശമായിരുന്നു അത്. തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഫലത്തിൽ ശക്തമായ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടുതന്നെ “യേശു എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു” എന്ന ചോദ്യത്തിനു മുമ്പിലാണു പ്രസംഗം മുഴുവനും തയ്യാറാക്കിയത്.

ശനിയാഴ്ച വൈകുന്നേരവും ചതരത്തിൽ നടന്ന യോഗങ്ങൾ ചില ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കി. എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും ജൂൺ 2007

ഏറ്റുപറച്ചിലുകളും പ്രതിജ്ഞകളും ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതാവും ശരി. ചതരത്തിന് അതിന്റെ പരക്കൻ മുഖത്തെക്കുറിച്ച് വലിയ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ റേച്ചലിന്റെ പാട്ടുകൾ ഈ പരക്കൻ സ്വഭാവത്തെ ക്രമേണ മൃദുവാക്കി. തുടക്കത്തിലുണ്ടായിരുന്ന എതിർപ്പിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു-അവരിയാതെ.

അന്നു മദ്യശാലയിൽ തിരക്കു കുറവായിരുന്നു. കൂടാതെ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു. മി.ഗ്രേയുടെ തൊണ്ട സുഖം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ആഴ്ചകളായി അദ്ദേഹം സ്വന്തം ആരോഗ്യം വകവയ്ക്കാതെ നിസ്വാർത്ഥമായ അർപ്പണത്തിലൂടെ കഠിനപ്രയത്നം നടത്തുകയായിരുന്നു.

“എനിക്കായ് രക്തം ചിന്തിയ നാഥാ ഉള്ള അവസ്ഥയിൽ, പ്രതിവാദമില്ലാതെ

ദൈവകുഞ്ഞാടെ, അങ്ങയുടെ വിളി കേട്ട്

ഇതാ ഞാൻ.....ഞാനിതാ വരുന്നു.”

റേച്ചൽ പാടി. മി. ഗ്രേ ഒരു വാക്കും സംസാരിച്ചില്ല. പാട്ടിനോടൊപ്പം തന്റെ രണ്ടു കരങ്ങളും ഒരു ക്ഷണമെന്ന പോലെ ശ്ലോതാക്കൾക്കു നേരെ നീട്ടി അങ്ങനെ നിന്നതേയുള്ളൂ. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വലിയ സാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവവേദ്യമായിരുന്നു. ചതരത്തിലെ പാപത്തിലാണ്ടുകിടന്ന ചില ആത്മാക്കൾ ഒന്നൊന്നായി സ്നേജിനടുത്തേക്കു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും. ഒരു സ്ത്രീ ഓർഗന്റെ സമീപത്തേക്കു വന്നു. പെട്ടെന്നു വെർജീനിയയുടെ മനസ്സിൽ യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും വന്നപോലെ. അവർ ഓർഗൻ വിട്ട് എണീറ്റു ചെന്ന് ആ സ്ത്രീയുടെ കരം തന്റെ കരങ്ങളിൽ ഗ്രഹിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ആ സ്ത്രീ വിറച്ചുകൊണ്ടു മുഴുങ്കാലിൽ വീണു. അവൾ വെർജീനിയയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്നു. വെർജീനിയ അവൾക്കു സമീപം മുട്ടുകുത്തി. രണ്ടു തലകളും ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥന

യിൽ വന്നു.

വേദിക്കു സമീപംകൂടി നിന്നവരിൽ പലരും മുട്ടുകുത്തി കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നിശാവസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരാൾ ധൂതിയിൽ മുമ്പോട്ടു കടന്നു വന്ന് മാക്സ്വെല്ലിന്റെ യോഗം കലക്കിയ മദ്യപന്റെ സമീപത്തു മുട്ടുകുത്തി. അവർ റോച്ചിന്റെ സമീപമായിരുന്നു. റോച്ചിൽ അപ്പോഴും മദ്യവായി പാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അതു റോളിൻ പേജായിരുന്നു. അവൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഒരു നിമിഷം അവളുടെ ശബ്ദം പതറി. പിന്നെ പാട്ടുതുടർന്നു.

“ഉള്ള അവസ്ഥയിൽ. എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

എന്നോട് ക്ഷമിക്കുന്നു. കഴുകുന്നു. വിടുവിക്കുന്നു

വാഗ്ദത്തം ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതാൽ.

ഓ ദൈവകുഞ്ഞാടേ, ഇതാ ഞാൻ വരുന്നു.”

അന്തരാത്മാവിന്റെ ദാഹത്തിന്റെ അലകളായിരുന്നു ആ പാട്ടിൽ. അതു ചതാരത്തെ മുഴുവൻ തഴുകിയൊഴുകി. ചതാരമാഴുകി നീങ്ങി. വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ കൃപയുടെ തുറമുഖത്തേക്ക്.

(തുടരും) ■

COFFEE CUPS

A group of alumni, highly established in their careers, got together to visit their old university professor. Conversation soon turned into complaints about stress in work, and life. Offering his guests coffee, the professor went into the kitchen and returned with a large pot of coffee and an assortment of cups - porcelain, plastic, glass, crystal, some plain looking, some expensive, some exquisite, and told them to help themselves to the coffee.

When all the students had a cup of coffee in hand, the professor said: "If you noticed, all the nice-looking, expensive cups were taken, leaving behind the plain and cheap ones. While it is normal to want only the best for ourselves, that is the source of our problems and stress. Be assured that the cup itself adds no quality to the coffee. In most cases, it is just more expensive, and in some cases, even hides what we drink. What all of you really wanted was coffee, not the cup, but you consciously went for the best cups, and then you began eyeing each other's cup.

Now, consider this. Life is the coffee - the jobs, money, and position in society are the cups. They are just receptacles that hold and contain life, and the type of cup we have does not define, nor change the quality of life we live. Sometimes, by concentrating only on the cup, we fail to enjoy the coffee God has provided for us. God brews the 'coffee,' not the cups. Enjoy your coffee! The happiest people don't have the best of everything; they just make the best of everything.

Live simply. Love generously. Care deeply. Speak kindly. Leave the rest with God. You are the miracle, my friend. Your life either shines a light, or casts a shadow. Have a wonderful day!!"

സുവിശേഷത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പേജ് 31 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച

വന്നതുമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ദൈവത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുന്നതിനാണ് അവർ ഊന്നൽ നൽകിയത്. എന്നാൽ 'കർത്താവേ, ഞാൻ ഇതേപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? അതു മതി' എന്നു നമ്മൾ പറയുന്നതു കേൾപ്പാനാണു കർത്താവു കാത്തിരിക്കുന്നത്.

നേരത്തെയുള്ള അഭിഷേകം

“അവൾ തന്നാൽ ആവതു ചെയ്തു. കല്ലറയിലെ അടക്കത്തിനായി എന്റെ ഹൃദയത്തിനു മുമ്പുകൂട്ടി തൈലം തേച്ചു” (മർക്കോ. 14:8).

ഇവിടെ കർത്താവ് പറഞ്ഞ 'മുമ്പുകൂട്ടി' എന്ന പദം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇന്ന് നമുക്കും പ്രസക്തമായ ഒരു പദമാണിത്. മറിയ മുമ്പുകൂട്ടി കർത്താവിനെ തൈലംകൊണ്ട് അഭിഷേകം ചെയ്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നീട് അവൾക്ക് ഒരു വസരം ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. കർത്താവിനെ മുഖാമുഖം കാണുമ്പോൾ നാം മുമ്പെന്നതെക്കാളുമേറെ അന്ന് കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കുള്ളതെല്ലാം ഇന്നേ കർത്താവിനുവേണ്ടി ഒഴുക്കിക്കളയുന്നവരായിരിക്കും അന്ന് ഏറ്റവും അനുഗൃഹീതർ. കർത്താവിനെ അന്നു നേരിൽ കാണുമ്പോൾ നാം എല്ലാം തകർത്തുകളഞ്ഞ് കർത്താവിനെ അഭിഷേകം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിരിക്കും. പക്ഷേ ഇന്നോ? ഇന്ന് നാം എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?

മറിയ തന്റെ വെൺകൽ ഭരണി പൊട്ടിച്ച് കർത്താവിന്റെ ശിരസ്സിൽ തൈലം ഒഴിച്ചതിനുശേഷം ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് മറ്റു സ്ത്രീകൾ അതിരാവിലെ കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തിൽ പുശുവാൻ തൈലവുമായി പോയി എന്നു നാം വായിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് അവർക്കെന്തെ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞോ? ആഴ്ചവട്ടത്തിന്റെ ഒന്നാം ദിവസം അതിരാ

വിലപോയവർക്കു തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞോ? ഇല്ല. ഒരേ യൊരുവൾക്കുമാത്രമേ കർത്താവിനെ തൈലം പുശുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. മറിയയ്ക്കുമാത്രം. അവൾ മുമ്പുകൂട്ടി ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് അതു കഴിഞ്ഞത്. സമയം നമ്മെ സംബന്ധിച്ചും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഈ സന്ദർഭത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഞാൻ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ. കർത്താവിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഇന്ന് എന്താണ് ചെയ്യുന്നത് എന്നതാണ് പ്രസക്തമായ ചോദ്യം.

നാം സേവിക്കുന്നവന്റെ വില നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായ, വിലയേറിയ, ഏറ്റവും വിലപിടിപ്പുള്ള കാര്യത്തിൽ കുറഞ്ഞതൊന്നും അവിടുത്തേക്കു യോജിച്ചതല്ല. ദരിദ്രർക്കുവേണ്ടിയുള്ള സേവനം, ലോകനന്മയ്ക്കായുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ, പാപികളുടെ രക്ഷയ്ക്കായുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അവയുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം അത്യാവശ്യവും വിലയേറിയതുമായ കാര്യങ്ങളാണ്. സംശയമില്ല. എന്നാൽ കർത്താവിങ്കലേക്കു ചെയ്യുന്നവയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, അവ അതിൽത്തന്നെ ഒന്നുമില്ല.

അവിടുത്തെ യോഗ്യത കാണുവാൻ കർത്താവു നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ തുറന്നിരുന്നെങ്കിൽ! ഈ ലോകത്തെ ചില കലാ സൃഷ്ടികൾക്കായി കോടിക്കണക്കിനു പണം പലരും ചെലവിടുമ്പോൾ കർത്താവിനുവേണ്ടി നൽകുന്നത് ഒരു ധാരാളിത്തമാണെന്ന് എങ്ങനെ പറയുവാൻ കഴിയും? കർത്താവിന്റെ യോഗ്യതയെ വിലകുറച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ പാഴ്ചെലവായി ചിന്തിക്കുന്നത്. അവിടുന്ന് നമുക്ക് എത്രത്തോളം വിലയേറിയവനാണ്? അതാണ് ഇന്ന് പ്രസക്തമായ ചോദ്യം. കർത്താവ് നമുക്ക്

ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടവനാണെങ്കിൽ നമുക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായത്, വില തീരാത്ത നിക്ഷേപം, അതു നാം അവിടുത്തെക്കായി ഒഴുക്കിക്കളയും. അങ്ങനെ ചെയ്തതിൽ ലഭിക്കുകയുമില്ല.

‘അവൾ തന്നാൽ ആവതു ചെയ്തു’ എന്നാണ് മറിയയെപ്പറ്റി കർത്താവു പറഞ്ഞത്. എന്താണതിന്റെ അർത്ഥം? അവൾക്കുള്ളതെല്ലാം അവൾ നൽകി എന്നാണതിന്റെ സാരം. ഭാവിക്ക് വേണ്ടി അവൾ ഒന്നും സൂക്ഷിച്ചില്ല. അവൾക്കുള്ളതെല്ലാം കർത്താവിനു മേൽ ധാരാളമായി പകർന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉയിർപ്പിൻവാൻ തന്റെ ധാരാളിത്തത്തെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് ഖേദിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചും ‘ആവോളം ചെയ്തു’ എന്നു പറയാവുന്നതിനു താഴെയുള്ള ഒരു നിലവാരം കൊണ്ടു കർത്താവു തൃപ്തിപ്പെടുകയുമില്ല.

ദൈവം നമ്മിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് തൈലം നിറച്ച ആ വെൺകൽ ഭരണിതന്നെയാണ്. ഉപരിപ്പവവും പുറമേയുള്ളതുമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം അത്തരം കാര്യങ്ങളെല്ലാം ക്രൂശിൽത്തന്നെ വിധിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ വിധി അവയുടെമേൽ എല്ലാം നാം ഏറ്റുവാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. വെൺകൽഭരണി എന്നു പറയുന്നത് ഏറെ ആഴത്തിലുള്ള കാര്യമാണ്. അതു നാം അന്വേഷിക്കുന്നതാണ്, പിന്തുടരുന്നതാണ്. അത് യഥാർത്ഥമായും കർത്താവിൽനിന്നുള്ളതായതുകൊണ്ട്, മറിയ ആ ഭരണി ഓമനിച്ചുകൊണ്ടുനടന്നതുപോലെ, നാമും അത് അരുമയായി സൂക്ഷിക്കുന്നു. സാധാരണഗതിയിൽ നാം അതു തകർക്കുവാൻ തയ്യാറാകുകയോ ധൈര്യപ്പെടുകയോ ഇല്ല. എന്നാൽ ഒടുവിൽ നാം അതുമായി കർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നു. നിഷ്കരുണം അതു തകർത്ത് കർത്താവിനെ അഭിഷേകം ചെയ്തുകൊണ്ട് നാം പറയും “കർത്താവേ, ഇതാ അത്.

പരമാവധി - ഒരുപക്ഷേ അതിനപ്പുറവും - പ്രയോജനപ്പെടുന്ന കാര്യം നമുക്കറിയാം. പക്ഷേ കർത്താവിങ്കൽ ചെലവായിപ്പോകുന്നതു നമുക്കറിയില്ല. എപ്പോഴും മുന്നോട്ട് മുന്നോട്ട് പോകുവാനാണ് നമുക്കിഷ്ടം. പക്ഷേ കർത്താവു നമ്മെ ചിലപ്പോൾ തടവിലാക്കിക്കളയും. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ മിഷനറിയാത്രകളാണ് നമ്മുടെ സ്വപ്നം. എന്നാൽ തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്ഥാനപതികളെ ചങ്ങലയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയാണ് ദൈവം ചെയ്തത്!

ഇതു മുഴുവൻ അങ്ങയുടേതാണ്. കാരണം, അങ്ങ് ഇതിനു യോഗ്യനാണ്!” അങ്ങനെ അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചതു കർത്താവിനു ലഭിച്ചു. നമ്മിൽനിന്ന് ഇന്ന് ആ അഭിഷേകം കർത്താവിനു ലഭിക്കട്ടെ.

സൗരഭ്യം

“തൈലത്തിന്റെ സൗരഭ്യംകൊണ്ടു വീടു നിറഞ്ഞു” (യോഹ.12:3)

വെൺകൽഭരണി തകർത്ത് മറിയ കർത്താവിനെ അഭിഷേകം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തൈലത്തിന്റെ സൗരഭ്യംകൊണ്ടു വീടു നിറഞ്ഞു. എല്ലാവർക്കും ആ സൗരഭ്യം ആസ്വദിക്കാൻ സാധിച്ചു. ആ സൗരഭ്യം ആർക്കും അറിയാതിരിപ്പാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്താണ്?

യഥാർത്ഥമായും കർത്താവിനോടൊപ്പം കഷ്ടം അനുഭവിച്ച ഒരുവനെ (‘പ്രയോജനപ്പെടുവാൻ’ വേണ്ടി കർത്താവിൽനിന്നു കുതിരിമാറാതെ, കർത്താവിനുവേണ്ടി പരിമിതപ്പെടുവാൻ, തടവിലാവാൻ, മറ്റെങ്ങുമല്ലാതെ കർത്താവിൽ മാത്രം സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തുവാൻ പഠിച്ച ഒരുവനെ) നാം കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗരഭ്യം നമ്മുടെ ആത്മാവിന് അനുഭവവേദ്യമാകും. ആ ജീവിതത്തിൽ എന്തോ നൂറുകൊണ്ടിട്ടു

ണ്ട്. തകർന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. ആ സൗരഭ്യം അതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

ഇവിടെ ഒരുവൻ ചെയ്യുന്നതോ പ്രസംഗിക്കുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ല പറയുന്നത്. അവൻ നാമുമായി ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവത്തേക്കുറിച്ചുള്ള, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യം നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. പ്രിയ സ്നേഹിതരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും വിലയേറിയത് യേശു കർത്താവിന്റെ പാദത്തിൽ തകർത്തുകളഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അത്തരം ഒരു അവബോധം മറ്റുള്ളവരിലുണ്ടാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ല.

പക്ഷേ അങ്ങനെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നാൽ മറ്റുള്ളവരിൽ ഒരു ദാഹം ഉളവാക്കാൻ ദൈവം നിങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു കാണാം. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം മറ്റുള്ളവരെ വശീകരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലുള്ള ജീവന്റെ പൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ച് അതവർക്കു വെളിപ്പാടാൻകുന്നു. ഇത്തരം ഒരു ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി, ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം അവരിൽ ഉണ്ടാകുന്നു.

ഞാൻ മിക്കപ്പോഴും ശുനോംകാരത്തിയുടെ വാക്കുകൾ ഓർക്കാറുണ്ട്. അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള, എന്നാൽ വേണ്ടത്ര പരിചയം ഇല്ലാത്ത എലീശാ പ്രവാചകനെക്കുറിച്ച് ‘നമ്മുടെ വഴിയായി കൂടെക്കൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഈയാൾ വിശുദ്ധനായൊരു ദൈവപുരുഷൻ എന്നു ഞാൻ കാണുന്നു’ എന്നാണ് പറയുന്നത് (2 രാജാ. 4:9). എലീശാ ചെയ്തതോ പറഞ്ഞതോ അല്ല, അവൻ എന്താണോ അതാണ് ശുനോംകാരത്തിയിൽ ആ മതിപ്പ് ഉളവാക്കിയത്. അവൻ വെറുതെ വഴിയിലൂടെ പോകുമ്പോൾതന്നെ അവൾക്കതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ, കാണുവാൻ, കഴിഞ്ഞു. നമ്മെക്കുറിച്ച്, ആളുകൾക്കു കിട്ടുന്ന ധാരണ എന്താണ്? നാം മിടുക്കന്മാരും, കഴിവുള്ളവരും ആണെന്ന മതിപ്പാണോ മറ്റുള്ളവർക്കു ലഭിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എലീശാ നൽകി

യത് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള ബോധ്യമായിരുന്നു.

കീഴടങ്ങുവാനും എല്ലാം തകർത്ത് അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ഒഴുക്കിക്കളയുവാനുമുള്ള മനസ്സ് - അതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗരഭ്യം മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകുന്നത്. അതാണ് മറ്റുള്ളവരെ കർത്താവിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നത്. സുവിശേഷത്തിന്റെ ‘ഹൃദയം’ അതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഓ! ചെലവായിപ്പോകുക! കർത്താവിനുവേണ്ടി ചെലവായിപ്പോകുന്നത് എത്ര അനുഗൃഹീതമായ കാര്യമാണ്! ക്രിസ്തീയലോകത്തിലെ പ്രമുഖരിൽ അനേകർക്കും ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. പരമാവധി - ഒരുപക്ഷേ അതിനപ്പുറവും - പ്രയോജനപ്പെടുന്ന കാര്യം നമുക്കറിയാം. പക്ഷേ കർത്താവിങ്കൽ ചെലവായിപ്പോകുന്നതു നമുക്കറിയില്ല. എപ്പോഴും മുന്നോട്ട് മുന്നോട്ട് പോകുവാനാണ് നമുക്കിഷ്ടം. പക്ഷേ കർത്താവു നമ്മെ ചിലപ്പോൾ തടവിലാക്കിക്കളയും. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ മിഷനറിയാത്രകളാണ് നമ്മുടെ സ്വപ്നം. എന്നാൽ തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്ഥാനപതികളെ ചങ്ങലയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയാണ് ദൈവം ചെയ്തത്!

‘ക്രിസ്തുവിൽ ഞങ്ങളെ എപ്പോഴും ജയോത്സവമായി നടത്തുകയും എല്ലാടത്തും ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്റെ പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ വാസന വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം!’ (2 കൊരി. 2:14)

തൈലത്തിന്റെ സൗരഭ്യംകൊണ്ടു വീടു നിറഞ്ഞു (യോഹ. 12:3)

കർത്താവിനു പ്രസാദകരമായത് എന്തെന്നു പഠിപ്പാൻ അവിടുന്നു നമുക്കു കൃപതരട്ടെ. പൗലൊസിനെപ്പോലെ ഇതു നമ്മുടെ പരമോന്നത ലക്ഷ്യമാക്കാം. (2 കൊരി. 5:9). അപ്പോൾ സുവിശേഷം അതിന്റെ ലക്ഷ്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞു.

ഉത്തമകുടുംബം പേജ് 21 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച

ത്തിൽ ഹവ്വയെ ആദമിന് “തക്കതായ തുണ്ണ്” എന്ന് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ ‘തക്കതായ തുണ്ണ്’ എന്നാൽ എന്താണ്? മുകളിൽ കണ്ട രണ്ടു ഭാഗമായ മുട്ടത്തോടിന്റെ അറ്റങ്ങൾ പോലെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യസ്തമായിട്ട് ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് തക്കതുണയായി ദൈവം കാണുന്നത്.

ഈ ദൃഷ്ടാന്തം അനുസരിച്ച് ഭർത്താവ് ബലഹീനനായിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ഭാര്യ ബലമുള്ളവൾ ആയിരിക്കും! ഭർത്താവ് കഠിനമനുഷ്ടനായിരുന്നാൽ ഭാര്യ ശാന്തശീലയായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷേ ഭാര്യയും കർക്കശക്കാരി ആയിരുന്നാൽ ആ വീട്ടിൽ ആർക്കും പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെ ദൈവം നന്നായി ചേർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ? കുടുംബജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണതയ്ക്കു ഇവർ രണ്ടുപേരും ആവശ്യമാണ്.

ആദാമിനുമത്രമായി ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതിനാൽ ദൈവത്തിന് ഹവ്വയെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഭാര്യയുടെ സഹായം ഇല്ലാതെ ഭർത്താവും തനിയെ ഒരു കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത് ദുഷ്കരമാണ്. ദൈവമോ വ്യത്യസ്തമെന്നു തോന്നുന്ന സ്വഭാവമുള്ള തുണയെ ആണ് ഓരോരുത്തർക്കും തരുന്നത്. എന്നാൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെയും നിങ്ങൾ ഒരുപോലെയാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാലോ? ഉവ്വ്, മുട്ടത്തോടു ഒരിക്കലും കൃത്യമായി ചേർന്നിരിക്കുകയില്ല.

അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ നിങ്ങളെപ്പോലെ ആക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ

നിങ്ങളായിരിക്കും ഒന്നാം നമ്പർ വിഡ്ഢി. അതുപോലെ ഭാര്യമാരേ, നിങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെ നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവമുള്ളവരാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങളും ഒന്നാംനമ്പർ വിഡ്ഢിയായിരിക്കും. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായിരിക്കുന്ന മുട്ടത്തോടിനെ സമമായി ഉരച്ച് ഒന്നായിട്ടിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ വിഡ്ഢികളായിരിക്കും. സംശയമില്ല.

നിങ്ങൾക്ക് തക്കതുണയായിരിക്കുവാനാണു ഭാര്യയെ തന്നിരിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിയാത്ത ഒരു വശം നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. അവൾ കണ്ട ഒരു ദിശ നിങ്ങൾ കണ്ട ദിശയ്ക്കു നേർവിപരീതമായിരിക്കാം. ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്തരായി സൃഷ്ടിച്ചതിനു നിങ്ങൾ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായ നിങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകൾ, നിങ്ങളെ വളർത്തിയ വിധങ്ങൾ, സാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതിന് ദൈവം അനുവദിച്ചു. ദമ്പതികൾക്ക് വിവാഹജീവിതത്തിൽ വരുന്ന ആദ്യത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി, നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ എല്ലാ സാധനങ്ങളും അതതിന്റെ സ്ഥലത്ത് കൃത്യമായി അടുക്കിവെയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവമുള്ള ആൾ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ജീവിതപങ്കാളി സാധനങ്ങളെ തോന്നിയ സ്ഥലത്ത് വെയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവമുള്ള ആൾ ആയേക്കാം. ഇത് കേൾക്കുന്ന നിങ്ങൾ സാധനങ്ങൾ നന്നായി അടുക്കിവെയ്ക്കുന്നയാൾ തന്നെയാണ് ശരിയായ വ്യക്തി എന്ന് പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ സാധനങ്ങളൊക്കെ അവിടെയും ഇവിടെയും അലക്ഷ്യമായി ഇടുന്നയാളുടെ ബലഹീനതയ്ക്കു സമമായി, എല്ലാം

നന്നായി അടുക്കിവെയ്ക്കുന്ന വ്യക്തിക്കും വേറെ ബലഹീനതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും! അതിനാൽ ഇവർക്ക് അന്യോന്യം സഹായിക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾ ധാരാളം ലഭിക്കുന്നു.

നിങ്ങളിലൊരാൾ തന്റെ സാധനങ്ങളും, തുണിത്തരങ്ങളും, ചെറുപ്പം മറ്റും ക്രമമില്ലാതെ അലക്ഷ്യമായി ഇടുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അതുകൊണ്ടേന്താ? നന്നായി അടുക്കിവെയ്ക്കാൻ ശീലിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റേയാൾക്ക്, താറുമാറായി കിടക്കുന്നത് ക്രമമായി വയ്ക്കാമല്ലോ! അതുപോലെ വീട്ടിൽ വരുന്നവരോടെല്ലാം വഴക്കിടുന്ന ബലഹീനത ഉള്ളയാൾ ആയിരിക്കാം നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ്. എന്നാൽ ഭർത്താവ് ദേഷ്യപ്പെടുന്നവരോട് നിങ്ങൾക്കു മധുരമായി സംസാരിച്ച് അവരെ സ്നേഹിതരാക്കാമല്ലോ! ഇതുപോലെ എത്രയോ വിഷയങ്ങൾ! ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ അനുയോജ്യരായ ജീവിതപങ്കാളികളായി അന്യോന്യം ബലഹീനതയ്ക്കു തുണനിന്ന് ജീവിക്കാമല്ലോ! അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കിരുവർക്കും ചേർന്ന് ഭവനത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഈ ലോകത്തിൽ താനുദ്ദേശിച്ച പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ യേശുവിനു പോലും ഒരു ശരീരം ആവശ്യമായിരുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ചില

ഭർത്താക്കന്മാർ, ഭാര്യ ഇല്ലാതെ തന്നെ എല്ലാം ഞാൻ തനിയേ ചെയ്യും എന്ന് പറയുന്നത് എത്ര ബുദ്ധിഹീനതയാണ്!

നായകനായി ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്തു ഒരു മാതൃക വെച്ചിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ആ മാതൃക എന്തെന്നാൽ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകളെ കഴുകുക എന്നതാണ്! ക്രിസ്തു കാണിച്ച മാതൃക പോലെ ഒരു ഭർത്താവ് ഭാര്യയ്ക്ക് ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കണം. യോഹന്നാൻ 13:12 ൽ ഈ സത്യമാണു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഭാര്യയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും ബലഹീനത വന്നാലോ അവളുടെ വികാരങ്ങൾ പ്രണപ്പെട്ടാലോ ഭാര്യയുടെ കാലുകൾ കഴുകുന്നതിന് (യോജിപ്പിലെത്തുന്നതിന്) ഭർത്താവ് മുൻകൈയെടുക്കണം.

ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ ഒരു പിളർപ്പ് ഉണ്ടായപ്പോൾ ആ പിളർപ്പ് നികത്തുവാൻ ആദ്യത്തെ ചുവട് വച്ചത് ആരാണ്? ദൈവമോ മനുഷ്യനോ? അതേ, ദൈവമാണ്! അതുകൊണ്ട് ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായ നിങ്ങളുടെ ബന്ധത്തിൽ പിളർപ്പ് ഉണ്ടായാൽ ആരാണ് നഷ്ടപ്പെട്ട ആ ബന്ധത്തെ ശരിയാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടത്? അതേ ഭർത്താവായ നിങ്ങളാണ്. കാരണം, ഭർത്താവാണ് ശരീരത്തിന്റെ തല. **മൊഴിമാറ്റം: ക്രിസ്റ്റി. (തുടരും)**

Just a Minute

Those who wait on the Lord will gain new strength; They will mount up with wings like eagles... (Ish 40:31)

Pheba P.Cleetus, Kochi

കാറ്റുവരുന്ന; പായ്നിവർത്തു...

ഹഡ്സൺ ടെയിലർ ചൈനയിൽ മിഷനറിയായിരുന്ന കാലം. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ഒരു കപ്പലിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. കപ്പൽ സുമാത്രദ്വീപിനു സമീപത്തുകൂടെ മന്ദമന്ദം പോകുമ്പോൾ ഇതാ കപ്പിത്താൻ ഹഡ്സൺ ടെയിലറിന്റെ കാബിനിലേക്ക് ഓടിച്ചെല്ലുന്നു.

കപ്പിത്താൻ: 'ടെയിലർ, ഹഡ്സൺ ടെയിലർ, നമുക്ക് ഒരു വലിയ പ്രശ്നമുണ്ട്. കപ്പലിൽ ആവശ്യത്തിന് കാറ്റില്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കപ്പൽ ദിശ തെറ്റി മെല്ലെ അതാ അങ്ങകലെ കാണുന്ന ദ്വീപിനെ സമീപിക്കുകയാണ്.'

ടെയിലർ: "അതിനെന്താ?"

കപ്പിത്താൻ: "അവിടെയാണു പ്രശ്നം. ആ ദ്വീപിൽ വസിക്കുന്നവർ നരഭോജികളാണെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. കപ്പൽ അവിടെയെത്താനും അടുത്താൽ അവർ നമ്മളെയെല്ലാം പച്ചയ്ക്കു തിന്നുകളയും. അതുകൊണ്ട് താങ്കളിപ്പോൾ ശക്തമായ കാറ്റുകിട്ടാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം. പ്ലീസ്"

ടെയിലർ: (ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചിട്ട്) "ശരി, ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാം. പക്ഷേ താങ്കൾ ആദ്യം കപ്പൽപ്പായകൾ നിവർത്തണം"

കപ്പിത്താൻ: "അയ്യോ, കാറ്റില്ലാതെ കപ്പൽപ്പായകൾ നിവർത്താനോ? ആളുകൾ എന്നെ പരിഹസിക്കും (ആലോചനയോടെ) എങ്കിലും സാരമില്ല താങ്കളുടെ വാക്കിന് ഞാൻ കപ്പൽപ്പായകൾ നിവർത്താം"

കപ്പൽപ്പായകൾ നിവർത്താൻ കപ്പിത്താൻ കല്പന കൊടുത്തു. ഹഡ്സൺ ടെയിലർ കാബിനിയുടെ വാതിൽ അടച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാനും തുടങ്ങി.

മുക്കാൽമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞുകാണും ഇതാ കപ്പിത്താൻ വീണ്ടും ടെയിലർ ലറുടെ മുറിയിലേക്ക് ഓടിവരുന്നു. ടെയിലർ അപ്പോഴും മുട്ടിന്മേൽ നിന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്.

കപ്പിത്താൻ: "മിസ്റ്റർ ടെയിലർ, നമുക്ക് ആവശ്യത്തിന് കാറ്റ് ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദയവായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് നിർത്തിയാലും."

ടെയിലർ പ്രാർത്ഥന നിർത്തി കപ്പൽ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തേക്കു യാത്രയായി...

വിശ്വാസത്താൽ കപ്പൽപ്പായകൾ നിവർത്തുന്നതിനുപകരം കപ്പൽപ്പായകൾ നിവർത്താതെയാണോ നിങ്ങൾ മറുപടിക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്?

"അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ യാചിക്കുന്നതൊക്കെയും ലഭിച്ചു എന്ന് വിശ്വസിച്ചിൻ; എന്നാൽ അതു നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകും എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു." (മർക്കോസ് 11:24)

"വിശ്വാസമെന്നതോ ആശിക്കുന്നതിന്റെ ഉറപ്പും കാണാത്തകാര്യങ്ങളുടെ നിശ്ചയവും ആകുന്നു" (എബ്രായർ 11:11).

'ദോഷികളായ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മക്കൾക്ക് നല്ലദാനങ്ങളെ കൊടുപ്പാൻ അറിയുന്നുവെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവ് തന്നോടു യാചിക്കുന്നവർക്ക് നന്മ എത്രയധികം കൊടുക്കും' (മത്തായി 7:11).